

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.53/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 28.11.2011. године

/

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на наставак главног претреса приступили:

**-заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,
-окривљени Јуришић Илија са браниоцем адв. Дозет Ђорђем, и**

Адв. ВАЊА ДОЗЕТ: Адвокатом Дозет Вањом по пуномоћју које прилаже. Уз Вашу дозволу судија, ја бих у 11 сати напустио суђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, може.

-сведоци Дубајић Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видимо да ли се чујемо са Судом Босне и Херцеговине. Добар дан, да ли се чујемо?

Судија Суда Босне и Херцеговине ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Добар дан, чујемо се, наравно, судија Косовић Јасмина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан судија Косовић Јасмина, ја сам судија Драган Мирковић. Да ли су приступили сведоци Бајрић Мехо и Делибеговић Енвер?

Судија Суда Босне и Херцеговине ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Да, приступили су, узети су лични подаци на основу личне карте, тако да остаје да Ви кажете којег од сведока ћете прво испитати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овако да би се договорили, овде имамо сведока који је дошао овде у зграду Дубајић Миле, па би прво саслушали њега, па ако можете да се договоримо да за сат времена се поново укључимо да не би стајала укључена веза са Судом у Босни и Херцеговини, па ћемо онда испитати ова два сведока.

Судија Суда Босне и Херцеговине ЈАСМИНА КОСОВИЋ: У реду, може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ево сада је 09:50 у 10:50 да се поново укључимо и онда ћемо саслушати ова два сведока.

Судија Суда Босне и Херцеговине ЈАСМИНА КОСОВИЋ: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам велико.

Судија Суда Босне и Херцеговине ЈАСМИНА КОСОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се одјавимо са Судом Босне и Херцеговине. Разумели сте зашто ово радимо браниоци исто и окривљени, лакше је да прво саслушамо сведока који је приступио па ћемо онда се укључити са Судом Босне и Херцеговине. Нека уђе сведок Дубајић Миле.

/
Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Претрес се наставља испитивањем сведока Дубајић Милета.

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК МИЛЕ ДУБАЈИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Дубајић. Седите.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па немам столицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има, бар овде имамо столица довољно. Господине Дубајић, Ви сте овде позвани у својству сведока, већ сте сведочили у овом предмету и познато Вам је али како је дошло до промене у саставу већа почећемо из почетка. Што се тиче Ваших личних података да ли има неких измена у Вашим личним подацима од података које сте дали при ранијем испитивању?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Нема.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ са личним подацима као на записнику из претходног поступка и са главних претреса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора. Исто тако не морате да одговарате на питања која Вас односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте односно кривичног гоњења. Овде сте дужни да положите заклетву, испред Вас пише текст заклетве, хоћете прочитати само?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Треба ли да устанем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

/

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Овде се, као што већ и знате јер сте испитивани и раније, води поступак против Илије Јуришића због кривичног дела недозвољена употреба средстава борбе из члана 148 став 2 у вези става 1 КЗ РС, нисам Вас питао само да ли сте са Илијом Јуришић у завади или у сродству?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као што знате ту се ради о догађају од дана 15.05.1992. године изласку јединице из касарне када је дошло, како стоји овде у оптужници супротно раније постигнутом споразуму до напада на ову јединицу и до смрти већег броја лица. Ви сте већ у више наврата изнели Ваш исказ, да ли има нешто ново да се дода од онога што сте до сада рекли? Да ли има нешто ново да се, да ли се сећате неког другог детаља?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Немам ништа ново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда је боље да Вам поставимо само питања. Ево о чему се ради, занима ме само како је дошло до вашег договора између Вас и Мехе Бајрића? Када је он дошао у колико сати код Вас, какав је био тај договор, када се појавио касније или у исто време Делибеговић Енвер? Ето то, само тај део да испричате, значи оног тренутка када сте се вратили назад у касарну како сте ступили у везу, како су они дошли, ако можете то да нам испричате?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па што се тиче договора самог са Мешом Бајрићем, Мехмедом Бајрићем или Мехом, сви смо га звали Меша мислим то на почетку, а дошло је на тај начин што је мени јављено са пријавнице, то је било после 16 часова, негде између 16 и 17 часова, ја сад некад не могу пола сата да се сетим времена јер нисам ни гледао у сат али по оној процени онако угрубо то је било у том временском периоду, значи после мог повратка из Угљевика и сагледавања стања у касарни. Јављено ми је да је дошао Меша на пријавницу касарне и то број 1 пријавницу где је био главни улаз. Ја сам тражио да дође код мене у канцеларију, међутим он је одбијао да дође у канцеларију, него је тражио да се састанемо на пријавници. У току свег тог разговора са пријавнице са мном пуцало се према касарни са околних висова и пошто Меша није хтео да дође код мене у канцеларију, а мени је циљ био да се састанем са њим да му укажем на проблем и да видимо како да га решимо, ја сам одлучио да идем до пријавнице. До пријавнице са мном је ишао и поручник Тешкић Ђорђе који је био командир чете војне полиције у то време и два војника полицајца који су ме обезбеђивали. И ту сам се у пријавници састао са Мешом, био сам онако љут и рекао сам «Шта је ово Меша, зашто се пуца према касарни, како смо се договорили претходних дана око мира, да не буде провокација ни од стране војске ни од стране цивила према касарни и да се све то заврши како је иначе

/

постигнут договор да се војска до 19.05. повуче са целокупне територије Босне и Херцеговине». И онда Меша каже да он не може утицати на њих то су као неке паравојне снаге, појединци, цивили итд. што сам ја рекао да није тачно, то је све организовано и ти можеш извршити утицај на њих, тако у том смислу се кретао разговор. Е онда смо тражили како сад из те ситуације да се изађе јер сама касарне је у котлини са свих страна се около пуца, у касарни нема организоване јединице, борбене јединице него је то био један конгломерат много војске на први поглед, али нема јединице као јединице јер свих јединица ту се слило и резервни састав и активни састав, било је ту и жена и цивила који су избегли са других ратних подручја који су се затекли у том моменту у касарни и тако. И онда смо нас двојица се договорили и он је тај први део испоштовао, да престане паљба према касарни, престане отварање ватре, да се војска повуче из касарне правцем касарна Брчанска Малта, Шићки Брод, не Шићки него Славиновићи-Мајевица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините што Вас прекидам, да после не заборавим. Чији је био предлог да се иде на тај, да се туда изађе, је ли могло да се изађе из касарне и на другу страну, да ли је морало да се прође кроз сам град Тузлу?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Могло је да се изиђе и на другу страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где би се онда кренуло?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Онда би се кренуло према Докрини преко Старе Мајевице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи могло је и туда се изађе?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада не би прошли кроз град?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Прошли би кроз део града јер град Тузла се протеже практично целом Солином, он се протезо још горе изнад касарне, то је насеље Солина, део града и добрим делом би тад прошли кроз град. Међутим та варијанта извлачења јединице преко Старе Мајевице не води да се иде према Србији, него се иде практично у планину, иде се горе Стара Мајевица-Лопаре, а њихов циљ је био да војска као војска напушта Тузлу и иде према Србији, значи чисти се са територије Босне и Херцеговине и то је био тај пут куд су се све претходне јединице које се извлачиле некада из Словеније, Хрватске, Западног дела Босне извлачиле су се кроз Тузлу преко Брчанске Малте, Славиновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дан раније, да Вас питам, је изашао и пиротски батаљон је ли тако?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тим путем је изишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли тада обавестили да излази пиротски или је он изашао без икаквог обавештења?

/

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Њих нисам обавестио да излази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И није било никаквих проблема?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Није било проблема, није било проблема то је борбена јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је она садржавала, шта је имала тенкове, не, није имала тенкове.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, није имала. То је био моторизовани батаљон са три пешадијске чете, минобацачком четом, противоклопном четом и позадинским јединицама за опслуживање. Оне нису имале тенкове, нису имали борбена возила али су били организовани војнички да у сваком тренутку могу прихватити борбу и борити се и у окружењу и извршити пробој итд. како иначе борбене јединице се боре у разним ситуацијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћу Вас и ја зато што и мене. Зашто онда није изашао тај ваш део јединице заједно са том борбеном јединицом?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Зато што је наређено да још останемо, да још останемо који дан док јединице покупе неке своје ситнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши претпостављени знали да Ви немате више никакву борбену јединицу и да сте остављени што каже на милост и немилост?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте, ја кад сам добио тај задатак од генерала Недељковића да тај батаљон пошаљем за Србију ја сам одмах рекао «друзе генерале», могу да погрешим мислим да је било већ прешло се ословљавање господине генерале после оног система друже и тако, «ја више немам борбене јединице, ја немам с чим да браним више касарну». Каже «Теби истог тренутка друга јединица борбена стиже у касарну која је формирана од војника са подручја Босне и Херцеговине». Ја сад пошто сам веровао свом претпостављеном и као војник дисциплиновани извршио сам наређење и мислим да ми је то у целој мојој војничкој каријери највећа грешка извршење баш тог наређења и веровање претпостављеном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било после, колико је трајао тај ваш договор између Вас и Мехе Бајрића?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Тај договор је трајао можда све једно десетак – петнаест минута разговор и онда смо се договорили да јединица излази правцем касарна, пријавница једна и друга где је контролно-пропусна станица би један део колоне изаћи ту и укључити се у колону, пошто све не може стати онде на путу јер се колона формирала у касарни, један део ће изићи на ту пријавницу и идемо правцем Брчанска малта-Шички Брод-Мајевица-Бијељина и да покрет буде у 19 часова, да се преко медија обавести становништво јер стално смо ми били под притиском у ЈНА како је народу страх од војске. Једно возило изиђе ван касарне

/

готово паника је малтене у граду, војска врши напад на цивиле, тако је успостављена била клима. Реко «Мешо, да би народ знао, пошто је сад велика колона војних возила, иако то није борбена војна јединица али народ не зна, обавести преко радио Тузле и телевизије тузланске у 19 часова војна колона напушта касарну тим и тим правцем, тако је договорено са званичним органима власти Тузле и да не буде никакве панике». Е после тог договора нашег престала је добрим делом паљба према касарни наредна два сата, није било оно као што је било у току дана и до тог нашег договора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су дошли ови Делибеговић Енвер, Бркић?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Делибеговић је дошао после тог договора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи они нису били присутни кад је био договор?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Они нису били присутни договору. Договору је само био присутан Тешић Ђорђе и један ја мислим милиционер је био Мешихев не знам који, како се зове, ја га нисам познавао пошто сам познавао Мешу, неко од његових припадника и Тешић Ђорђе овај мој официр. Они су дошли касније јер ја сам Мешу питао «Меша, која ми је гаранција да неће бити напада на јединицу, на колону». Каже «Ићи ће са тобом Енвер Делибеговић» - командант Општинског штаба којег су знали сви ту, он је био познат, мислим све су то први људи у Тузли који су били дуго на функцијама и знали су их сви грађани, «на челу колоне ће ићи Бркић као знак ето да војску практично на тај начин спроводи њихова полиција, да не би било страха од стране грађана, провокација и тако. И тако да су они дошли касније, ја се не сећам тачно у колико сати је Енвер дошао али дошао је сигурно након једно сат – сат и по времена већ након договора са Мешом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате с чиме је дошао, да ли се сећате?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не знам с чим је дошао јер код мене је ушао у канцеларију пешке тако да не знам с којим возилом је дошао и онда је са мном био у пратњи после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Енвер није присуствовао вашем договору у вези овога?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте овде када сте давали раније исказ «Нисте веровали Мешу», у једном тренутку сте то изјавили, зашто сте пристали да изађете онда ако нисте веровали а нисте имали везе са својим претпостављенима тако сте рекли, је ли се успоставила та телефонска веза касније? Ви сте рекли да нисте имали телефонску везу да сте имали потпуни прекид телефонских веза?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Имао сам потпун прекид телефонских веза и та веза није успостављена, а са Мешом сам постигао тај договор иако ја

/

њему нисам од раније због других ствари веровао јер наша служба која је пратила наоружавање и формирање тих паравојних снага, за нас су то биле паравојне снаге, обавештавала чак је тражила одређене податке и обавештавала Мешу што је Меша негирао, и дођу моји људи и обавесте ме ту и ту је формирана таква јединица и донесу ми слике и све остале податке, чак ми донесу и људи који су радили у њиховом Центру безбедности те податке, Меша каже «то није тачно, ми смо то преконтролисали нема тамо јединице у тој и тој школи» примера ради, тако да нисам му могао много веровати, то је само један инсерт, а било је низ других.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали упозорења од стране Ваших војника и официра да се војска групише око пута којим ћете проћи, да ли Вам је то неко рекао?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па званично да је припремљен напад и да организоване јединице да су то постављене око колоне ја нисам имао тај податак. Било је нормално информација и људи су обавештавали, пуцања са тих висова, али како је то и у ком обиму било организовано ми нисмо имали сазнања нити ми је ко могао, нити ми је ко рекао и за тај дан ми смо имали сазнања одређене да се врше припреме за напад на војску, да се формирају те јединице по разно разним школама, да су им уступљене одређене просторије итд. али за тај дан у то време да су доведене јединице које ће извршити напад нисмо имали тај податак, јер да сам имао тај податак ја не бих онда прихватио договор са Мешом да идем на тај правац, ја бих ишао па макар под борбом према Старој Мајевици, променио бих план али нисам га имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам још када сте кренули да изађете, кажете ви сте ишли у «праги» где је с Вама био и Енвер Делибеговић.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бркић је имао везу у возилу, значи то је било полицијско?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Полицијско возило, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што нисте кренули са Бркићем полицијским возилом тада би били у вези са Мешом Бајрићем, то је једина веза коју сте Ви могли тада да успоставите, јесте ли размишљали о томе?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Нисам размишљао да идем у том првом возилу са Бркићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је полицијско возило, је ли тако?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па јесте полицијско возило и верујем да су њих двојица имали везу, право да кажем у том тренутку можда се нисам ни сетио да сам могао и ту варијанту применити јер ови су ми моји из команде предложили да идемо са том «прагом» да идем и ја и Енвер који је као гаранција и тако и то сам прихватио предлог.

/

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам кад је дошао Енвер је ли он знао која је његова улога у томе?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Он, ја претпостављам да је знао јер ја сам рекао «Енвере, Меша је рекао да си ти као гаранција да неће нико нападати нас и ти се враћаш чим ми изиђемо до Мајевице». Међутим десило се што се десило и онда је остао неко време и он је размењен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је то Ваш официр био заробљен пре тога ког сте заменили са Енвером?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Зеџ, није он био мој официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је био официр.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Он је био официр из касарне командант инжињеријског пука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је он био ухапшен, кад су њега ухапсили?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Он је био ухапшен не знам колико дана прије, да ли је то било 10, 15 дана, 8, тачно дан не знам. Он је ухапшен горе у селу Вражићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви знали да је он ухапшен?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесам, знао сам да је он ухапшен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли разговарали кад сте долазили у општину, питали зашто је мени официр и како ви то хапсите моје офицере?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Прво није био мој официр, ја подвлачим, јер је он био из друге јединице али је био потчињен команди Корпуса, али он по подацима с којима смо тада располагали није био у Тузли, ми нисмо ни знали, ја нисам ни знао тада где је он. Ми смо само сазнали да је он ухапшен у селу Вражићима али нисмо знали где, да сам ја знао у Тузли претходног дана је бих већ тражио док сам имао борбену јединицу да га извуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки сведоци, после ћемо њих саслушати у својству сведока, они су изјавили да, баш Енвер Делибеговић да није био договор, да су они дошли на примопредају касарне, је ли требала да се изврши примопредаја касарне у том тренутку са органима власти из Тузле тада, је ли био неки договор?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не. Договор је био ујутру кад сам имао састанак са Сеадом Авдићем, Рефиком Ахмединовићем и да ли је био Шолаја или Перић, не могу да се сетим трећи који је био, да све протекне мирно и да ћемо до 19 извршити мирним путем примопредају касарне. Формираће они комисију, формираће војска комисију и да ће се то одрадити мирним путем то је био договор с њима, а са Енвером тад кад се пуцало тад је био циљ да се постигне договор што прије да војска то људи напусти касарну, да се не страда, а таман посла сад предавати

/

касарну која је имала око 85 зграда разноразних и око 100 хектара површине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Излазак је, нагли излазак, значи 15-ог пре подне нема никакав договор.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога Ви решавате да изађете из касарне, кажете тад сте имали притисак, тад је пуцано по касарни тог 15-ог.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога није било таквих напада или пуцања?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Било је пре пар месеци, не, прије пар месеци је била једна пуцњава према касарни али то је било симболично то није ништа. Задњих, да ли је то било два-три месеца, али тако орјентивно, је изузетно мирно било према касарни, ниједне провокације није било јер су они владали ситуацијом, мислим слушали су их те њихове паравојне снаге тако да није било провокација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете када сте се зауставили.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Можда је негде била нека пуцњава за коју ја нисам чуо, нисам имао информацију и тако неко да је чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да када сте се зауставили видели сте да су кола у којима је био Бркић прошла крај Вас и вратила се назад.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није стао, није сачекао да види шта, о чему се?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не. Он није стао јер он је једноставно пројурио, ја кад сам излазио из «праге» он је пројурио аутом поред мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је пројурио, на коју страну?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Према Тузли, назад се вратио, према Тузли, тако да није било шансе да контактирам с њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче, има ли неких питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поставио бих пар питања. На чију иницијативу је био састанак на пријавници?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: На Мешину, Меша је дошао до пријавнице и тражио да се нас два састанемо и онда сам ја, пошто он није хтео да дође код мене у канцеларију, отишао до пријавнице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Меша тражио договор да тог дана изађе колона ЈНА из касарне?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сад у овом тренутку не могу да кажем ко је од нас двојице први то предложио, не могу да се сетим, али кад сам с њим контактирао онако у љутњи што се пуца према касарни јер то стварно била велика пуцњава то су меци ударили о онај бетон кад сам ја ишао према пријавници, просто се чудим како нисам ни погођен тада и рањен и онда сам рекао «Мешо, шта да радимо» и он је рекао «као ја не

/

могу контролисати њих, пуца се», реко што се пуца, ти можеш контролисати, није тачно да не можеш утицати на њих и онда смо се једноставно, сад да ли је његов или мој предлог био да напустимо вечерас касарну али и да је био, могуће да сам му и ја предложио, могуће да је и он предложио то да напустимо што прије. Моја је процена оваква, ја сад говорим о процени и размишљању да је та пуцњава била усмерена са циљем да што пре ми напустимо касарну и да донесемо одлуку за напуштање, да је то био један притисак ватром према касарни да бих донео одлуку и могуће да сам баш ја му предложио да тад напуштамо, ја то не искључујем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Када сте постигли тај договор о коме сте нам говорили да ли сте Ви веровали у тај постигнути договор Меше Бајрића?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је код Вас додатно уверење у поштовање постигнутог договора била и чињеница што ће бити Енвер Делибеговић са Вама?

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија, субјективно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Субјективно знам, чујем и ја питање, само преформулишите питање.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Знате шта, ја кад сам с њим разговарао и кад сам га питао која ми је гаранција, каже, «гаранција је да ће са тобом ићи Енвер Делибеговић», а пошто је Енвер био познат као командант Општинског штаба Тузле, целој Тузли, стварно те политичке структуре су га уважавале, не знам сада у последње време како су, при том формирању паравојних снага какав су однос имали, ја сам веровао и када је рекао да ће Бркић ићи на челу колоне, ја сам веровао, зашто рекох сада неће жртвовати Енвера, јер Енвер је увео своју главу, што га нису убили људи када су га извукли са праге. Ја сам захваљујући што сам имао и свесних полицајаца, присебним у том тренутку, ту се могло пресудити без икаквог суда, када се видело шта се збило, Енвер, ја сам имао муку да заштитим Енвера, да га не убију. И под стражом сам га чувао док није размењен. И сматрао сам сто-посто, ма сто-посто, не може човек никда бити сто-посто сигуран, али добрим делом сам веровао, без обзира на ту сву пуцњаву, веровао сам, Меша са њима командује, добрим делом, да утиче на њих, на те снаге све, да може испољити утицај и када иде Бркић, који је био некада начелник МУП-а и када иде Енвер са мном, да неће бити напада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се Енвер Делибеговић бунио да буде у колони?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Није, није се бунио, јер ја нисам присилио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он постављао неке захтеве?

/

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, никакав захтев Енвер није поставио према мени, Енвер је дошао и рекао, «ја идем са тобом», добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Никакве буне, присиле, ја ако сам мислио на силу терати, ја бих натерао пешке да иде са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, браниоче.

Адв. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Господине председниче, на Ваше питање о поверењу према Меши и том договору, сведок је најпре изговорио да није веровао Меши Бајрићу, због некаквих претходних ситуација, сада на поновно питање тужиоца, рече да му је веровао, па ћу ја онда сада по трећи пут да питам, да ли му је веровао или му није веровао?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам за тај случај веровао, за тај случај, договор, а не за све друге случајеве, има других многих случајева које сам ја њему и веровао раније, али не за све увек.

Адв. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: А овде сте му веровали за све?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: За овај случај сам веровао да ће испоштовати овај договор.

Адв. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам нешто значи наредба начелника Генералштаба 53-3 од 11.05.1992. године, која говори о извлачењу јединица ЈНА са територије БиХ?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не знам сада садржај те наредбе.

Адв. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Садржај наредбе је, како пише у решењу Апелационог суда и које Вам је предочено и онда приликом оног саслушања, односно испитивања пред Апелационим већем, да је наређено да се изврше све потребне припреме и преместе, између осталих и мотобригада, Четврта мотобригада из Тузле у гарнизон Пирот. Да ли Вам је позната та наредба начелника Генералштаба Ваше војске тадашње?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Гледајте, у то време је стизало сваки дан по неколико наредби.

Адв. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Ово је наредба на основу које је засновано исељавање ЈНА.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ова наредба се конкретно односи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало да чујемо одговор.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Односи на дислокацију Четврте бригаде, не 92. бригаде, јер Ви спомињете Четврту бригаду.

Адв. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Не постоји друга наредба.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Молим?

Адв. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Не постоји друга наредба.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Има наредби још које говоре о јединицама, обезбеђењу јединица, предузимању мера, да не долази до напада, да не

/

дође до провокација према цивилима и тако даље. Било је наредби, сваки дан је стизала нека наредба.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Говоримо о наредбама које регулишу премештање јединица из тачке А у тачку Б, а не о обезбеђењу свега осталог.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ова наредба.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам је позната ова наредба или не, то је питање било?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја не могу сада, ја када бих могао прочитати сву наредбу, па да прочитам, Ви сте мени прочитали инсерт, на основу инсерта Ви мене сада хватате за реч да ли ми је позната наредба. Дајте ми пола сата да прочитам наредбу, ако размислим, присетим, па онда могу Вам одговорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се не сећате-не сећате, није проблем.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, не сећате се?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, ја не кажем – не сећам се, дајте ми је да је прочитам, размислим, па да онда могу одговорити да ли ми је та наредба као наредба, целина позната. Молим Вас, немојте ме хватати за реч оно што нисам рекао.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам је познато, када је формирана Војска Републике Српске?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Војска Републике Српске, свој званичан датум има о формирању 28. јуни, Видовдан.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: То је Дан војске, 12.-ог је формирана, 12. маја.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: А један од датума се спомиње 19. мај када је напуштала ЈНА, од тог дана да функционише Војска Републике Српске, а за тај 12. мај, то ми није познато.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Кома припада тог дана 15. маја јединица која је дошла са камионима, односно људи који су дошли да камионима до села и касарне, са Озрена људи, коме припадају, којој јединици и којој војсци?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Добар део људства које је дошло да сели део средстава из касарне, део припадао је мојој групи, 92. моторизованој, а било је ту и из других јединица људства, из позадинске базе, из инжињеријског пука и тако даље, који су били лоцирани у касарни.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је 15. маја 1992. године ЈНА на својој територији или је страна силу на туђој територији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није за сведока, друго, већ сте то питање поставили, па понављамо исто питање које сте поставили.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: За мене је политичко питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поново постављамо иста питања, нема потребе, видели сте шта је налог Апелације, значи није постављено то, него је питање договора.

/

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сам добро схватио што сте рекли, дакле да сте Ви договор о исељавању касарне 15. маја постигли са Мехом Бајрићем?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То је тачно.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Који је договор био 15.05. у јутарњим часовима у Дому ЈНА?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Договор је био са Сеадом Авдићем, Рефиком Ахмедоновићем, Ахмединовић мислим да се презива и још је био, да ли је Шолаја био или Бранко Перић, не могу да се сетим у овом тренутку, да буде мир од стране припадника касарне према цивилима, цивила према касарни и да ћемо до 19-ог иселити касарну, формирати комисију и извршити примопредају касарне.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Значи није фиксиран датум тада нисте договорили за 15. мај?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, не, мени је инсистирао Сеад Авдић, па каже, пуковниче, потпуковниче, како ме је када ко ословљавао, када ће то бити тачно, немојмо сада фиксирати сат и дан, да ће то бити 17. или 18., 19.-ти је крајњи рок, војска ће га испоштовати, јер комисију ће формирати надлежна команда, а то је била надлежна команда корпуса да формира комисију која ће предати касарну мирним путем.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте Ви након тога комуницирали са командом корпуса?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Након.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Након разговора у Дому ЈНА?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Јесам.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Са ким сте комуницирали, са Денићем или Недељковићем?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Комуницирао сам са генералом Недељковићем и са Денчићем.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Денчићем, пардон.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Денчићем.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте добили од њих некаква наређења или инструкције, када, шта и како?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Он је, генерал Недељковић је рекао, саслушао ме, шта сам ја изнео око састанка нашег јутарњег тог у Дому ЈНА и рекао је, «чућемо се сутра по тим питањима поново». И састанак који смо ми имали је и прекинут, јер ја сам био са њим и са Денчићем, јер је, мислим када сам прешао од њега код Денчића још за неке детаље, онда је он ушао и рекао, «у касарни се пуца, иди Дубајићу одмах у касарну и види о чему се ради».

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли то значи да је одлука, да се касарна «Хусинска буна» у Тузли исели 15. маја Ваша?

/

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли за ту одлуку зна било која војна структура изван Тузле, у том моменту када Ви крећете?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам је познат разлог доласка Меше на пријавницу тог дана и да ли се сећате тачно, односно бар отприлике, у колико је то сати било?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам рекао малопре, ја не могу да тачно кажем у колико сати, али било је сигурно пре 17 часова, после 16 часова.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је то једини Ваш сусрет тог дана са Мешом?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Да.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте тог дана, осим сусрета са Мешом и са овим Енвером Делибеговићем, имали сусрет још са неким, али у зони касарне од, наравно, представника власти Тузле?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Био је Јасмин Имамовић код мене у канцеларију је ушао и каже, «дошао сам да видим шта је са оружјем Општинског штаба». Кажем, «оружје Општинског штаба је горе на Козловцу» и стојећи, што се каже, стојећи минут, два, изашао је из канцеларије. Ја нисам никакве мере ни предузимао према њему. Да ли је то сада било, у које време, не могу да се сетим, али је било после подне, да ли је било пре или после договора са Мешом, не знам.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се сећате, на који начин се обавештава Радио-станица Тузла да се саопшти грађанству да војска полази?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па ја ниам био у прилици никоме да саопштавам изјаве Мешу да он саопшти, јер је он имао комуникације са свим органима власти и он је имао све везе, значи мени везе, они већ били прекинули све.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам значи нешто име Мато Зринић?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Мато Зринић, то само сам чуо, откуд сам када чуо за то име и презиме, али не могу сада да се сетим, шта би мени то значило посебно.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, ја немам више питања, наравно, претпостављам да је веће упознато са свим осталим садржинама, три или четири исказа која је овај сведок дао. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо, просто нисмо о томе причали, јер то је све већ речено у ранијим претресима, па да не би понављали, а имајући у виду налог Апелационог суда који се односи само на чињеницу договора о изласку из касарне. Господине Јуришићу, да ли Ви имате неко питање? Можете изаћи овде.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господине председавајући вијећа, уз једно извињење, ја бих само поновио једну реченицу ако ми допустите. Господина Дубајића, нити сам знао прије, нити сам знао у току рата,

/

поготову 15-ог никада се нисмо ни сусретали, ни приватно ни службено. То је потврдио господин Дубајић. Ја сам га упитао тога тренутка, зашто онда мене доводи у везу са 15. мајом, он је, колико могу сада да цитирам отприлике рекао, «ја Вас не доводим у везу са 15. мајом, али ја не знам каква је Ваша улога била тога дана».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То имамо у транскриптима, него само питање да ли имате?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Немам, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још нека питања. Када је дошао Мехо Бајрић код Вас око 17 часова, како сте рекли, је ли имао неко средство везе са собом, да ли се сећате, у смислу, да ли је имао моторолу, да ли је имао неко?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја се тог детаља не могу сетити стварно, нисам обраћао пажњу на то, али они су увек имали у колима, он је са аутом дошао до саме пријавнице, они су имали средства везе у колима, добар систем веза покретни, тако да у сваком тренутку је он могао командовати са потчињеним јединицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви остали без везе, то ме занима, како војна јединица да остане, да нема никакве, да нисте имали рупове, да нисте имали нешто од тих веза, да успоставите везу са целом јединицом, са целим тим, хајде да кажемо, то није јединица, али са целом колоном, да знате шта се дешава на почетку и на крају колоне, нисте имали никакву везу?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Овако, средства везе, војска је располагала преносним системима везе са рупом-3 и рупом-12 у то време. Остали су били системи везе који се постављају стационарним, добро, и који су били поузданији. Руп-3 као средство везе, са дOMETом од 1-1,5 километар је био јако непоуздан и то је био изузетно слаб систем везе. Руп-12 је био бољи систем везе, али је била гломазна та радио-станица и та средства везе су углавном била већ највише измештена на Озрен или на Мајевицу. Она нису ни била у касарни. Оно што је остало у касарни, то се ослањало на постојећи систем стационарних веза војних које су биле у пар села, у команди дивизије и у касарни. Е те стационарне везе на које смо се ми ослањали, војне, које су биле у команди дивизије и у пар села, оне су стављене ван употребе од стране паравојних снага пре напада на касарну и пре тих провокација. Шта је, када је заузет тај центар везе у команди корпуса и у пар села, ја не знам, али углавном ми са њима више, преко њих нисмо могли успоставити везу. Такође, ПТТ везу коју смо имали из касарне, он је био тај систем у прекиду исто, у пошти је прекинуто и сада ми је тек јасно, мислим не сада, јасно ми је било после тога, када су структуре тражиле да им се да оружје, да би прво заштитили пошту у Тузли, кобајаги од напада војске или.

/

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам када је дошао Мехо или Мехмед Бајрић код Вас по подне, јесте га питали, зашто ја немам везу, зашто је мени искључена телефонска линија у касарни, јесте ли разговарали у вези тога?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: То сам ја њега питао, али он се правио као да не зна за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте тражили да вам укључи ту телефонску везу, да би могли да јавите Вашем претпостављеном шта се дешава?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, ја то у том тренутку нисам тражио, него сам послао једну дактилографкињу Радицу у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пашалић Радицу?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Пашалић Радицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се она никада није вратила, је ли тако?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Она се никада није ни вратила, само је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тада у 16-17 часова или сте је послали у два, када је било, три?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам њу послао пре договора са Мешом, да извести команду корпуса да је општи напад, пуцњава према касарни, да немам снага да могу се бранити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу могла тада да излазе возила Ваша?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оног тренутка када је почело пуцање, јесте могли да изађете са неким возилом и да пошаљете неког да оде до?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не бих могао да изађем, ја то нисам ни покушавао јер знам да не бих могао да изађем, јер су ме известили тада, три возила која су пошла према Озрену да су враћена, војна, него сам зато послао управо Радицу која је била цивил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И никада се није вратила. Да ли сазнадосте, јесте ли је видели после тога, да питате, шта уради Радице, где си, јеси урадила нешто, јеси звала?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Ја сам њу једном видео, али нисам контактирао са њом, нисам имао прилике, тако је било у једном пролазу у Бијељини, да је питам, да ли је известила команду корпуса, њој сам дао број и рекао, иди извести генерала у команди корпуса да је општи напад према касарни, да немам са чим да се браним, тако, у том смислу. Међутим, шта је онда одрадила, не знам, мислим, то вероватно зна она и неко из команде корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте, само још једно питање, када сте се договорили да ће Енвер Делибеговић бити код Вас у праги, да ли је тада био присутан Бркић када сте се то договарали где ће ко да иде?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, није био присутан Бркић, Бркић уопште није био присутан разговорима тим.

/

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вас видела ова возила што су вас пратила полицијска где ко улази, јесу знали где се Ви налазите?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Па ја верујем да су они знали где се ја налазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је Делибеговић са Вама?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: И да је Делибеговић Енвер са мном, сигурно су знали, јер, они су иначе већ пре пар месеци стално ме пратили када идем из касарне, пратила ме по граду, а камоли сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас то када су дошли око 18 часова, да ли су видели где Ви седате, где, то полицијско возило је ишло испред?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Полицијско возило је било испред, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је био Бркић.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Бркић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па су ишле праге. Да ли су ишла још нека полицијска возила?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не, ишло је још пар возила, па ја сам био, ја мислим, пето, шесто возило, да ли је пето или седмо, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ова друга полицијска возила, јесу била још нека полицијска возила?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Нисам ја видео више ниједно, полицијско, чини ми се, али то не могу бити сада сигуран сто-посто, да смо рекли да буде једно на зачељу да се зна да је колона изашла, на челу и зачељу, јер обично смо ми увек када смо водили те колоне, војне, ишли на то да буде на челу и зачељу полицијско возило, али оно ми нешто није остало у сећању, а ово ми је остало у сећању због Бркића и због тог његовог враћања када сам ја стао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли чланови већа имају питања? Добро.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дубајићу, остаћете у судници, јер биће, сведочиће и ови други сведоци, Мехо Бајрић и Енвер Делибеговић, па треба да будете Ви ту присутни да чујете шта ће они тада рећи. Направићемо једну паузу сада од, то је двадесет минута до 10 и 50, док се не укључимо у видеоконференцијску везу са Судом Босне и Херцеговине.

/

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза од 20 минута.

Наставак претреса у 10 часова и 50 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идите слободно горе, па ћемо Вас ми позвати када почнемо.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе у 10 часова и 56 минута, испитивањем сведока Мехмеда Бајрића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колегиница, да ли је Мехмед Бајрић ту?

Судија Суда БиХ Јасмина Косовић: Ево, ми ћемо сада позвати Бајрића, уз напомену као што сам прехтодно рекла, проверили смо његове личне податке и текст заклетве ће се налазити испред сведока. А сада ћемо позвати сведока Бајрић Мехмеда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам.

Судија Суда БиХ Јасмина Косовић: Молим.

СВЕДОК МЕХО БАЈРИЋ

Судија Суда БиХ Јасмина Косовић: Колега, само једна исправка, сведок се зове Бајрић Мехо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Мехмед, Мехо, добро.

Судија Суда БиХ Јасмина Косовић: То је са личне карте, тако да знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега зову и Меша и Мехо.

/

Судија Суда БиХ Јасмина Косовић: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево сада ћемо. Само нека позову и сведока нека дође. У публици је? Он би требало да седне овде, сведок нека седне овде да би могао да види, сведок Дубајић, седите овде. Који је монитор укључен? Седите овде.

Судија Суда БиХ Јасмина Косовић: Колега, сведок Бајрић Мехо је у судници, па ево можете почети. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Добар дан, господине Бајрићу.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Добар дан, господине председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвани сте овде у својству сведока. Већ сте испитивани у својству сведока, тако да Вам није ово страно, што се каже, није вам први пут, у вези овог поступка. Знате да се води овде поступак против господина Јуришић Илије због кривичног дела из чл.148. став 2 – употреба недозвољених средстава борбе. Што се тиче Ваших личних података, да ли су они исти као и подаци који су раније дати, да ли нема неких измена у Вашим личним подацима?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Нема, господине председниче, исти су моји персонални подаци.

Са личним подацима као на записнику из претходног поступка и са главних претреса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде у својству сведока, дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако, не морате да одговарате на питања која Вас, односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, односно кривичног гоњења. То Вам је јасно. Исто тако, овде имате текст заклетве, можете да прочитате, испред Вас је, колико видим, рекли су да имате текст заклетве.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Имам, имам, предамном је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само прочитајте заклетву.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Као што сам рекао, овде се води поступак против господина Јуришића, рекао сам и зашто се води. Ви познајете господина Јуришића, са њим нисте у завади нити у сродству, је ли тако?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Нисмо ни у сродству, ни у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете при свему ономе што сте рекли у претходним Вашим исказима?

/

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче, ја сам 2009. године на првостепеном, на главном претресу дао изјаву, у другостепеном, пред Већем Апелационог суда у Београду, такође дао сам изјаву и Ви, ја верујем да Ви имате увид у те две моје изјаве и ја у целости стојим иза својих изјава датих и једне и друге прилике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда ћемо Вам поставити само нека питања, која нас занимају сада.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Само изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче Вашег састанка са господином Дубајићем, како је дошло до тог састанка, на чији предлог, када сте се видели, ако само можете мало ближе о томе да нам кажете нешто?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Како да не, господине председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је за 15.05.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Прво да Вас поздравим све у већу и остали присутни у судници и да кажем следеће – 15. маја 1992. године, ја сам добио око 10 часова у својој просторији начелника Станице јавне безбедности Тузла информацију да су припадници резервног састава армије у касарни провалили у магацине територијалне одбране Тузла. Чак ми је дошао стражар Округног затвора у Тузли Перо Ловрић лично, дао ту информацију, да је добио од Изета Алића, стражара такође Округног затвора у Тузли који је на лицу места констатовао, односно остварио увид да резервисти су провалили у магацине територијалне одбране и да товаре у пинцгауере и «110»-ке наоружање и материјално-техничка средства територијалне одбране Тузла. Када сам добио та сазнања, ја сам позвао командира Специјалне јединице милиције господина Расима Хацића и дао му задатак да оде на лице места и провери сазнање које сам добио. Након потврђених сазнања да је то истина, да су проваљени магацини територијалне одбране, ја сам упознао пре свега председника Општине Тузла господина Бешлагич Селима, председника Извршног одбора др Сеада Авдића и команданта Штаба територијалне одбране Енвера Делибеговића са сазнањем и информисао да ћемо упутити једно одељење на челу са Расимом Хацићем који ће онемогућити даљу пљачку имовине територијалне одбране и омогућити да се изврши увид од истражних органа, истражног судије, тужиоца, представника општине, територијалне одбране, заједно са представницима војске из касарне да се оствари увид у проваљене магацине и пљачку наоружања и опреме територијалне одбране.

Ја сам дао те упуте, такође, овај, након ових информација, мислим да је прошло негде око два сата, мене је командант касарне господин Дубајић Миле назвао телефоном, назвао ме телефоном из касарне, са једним претећим тоном, шта се то ради и позвао ме да хитно дођем у касарну.

/

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете после два сата. Да ли је то око 12 часова или око 14 часова?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче, око 14 часова, ја не могу казати минуто тачно, не могу, али око 14 сати, око 14 сати. Око 14 сати ја ћу у присуству свога командира ближег сарадника, господина Милићевић Миленка, високообразованог овај кадра, који је био у то време командир, касније ће радити одговорне послове, биће први човек безбедности Дистрикта Брчког, радиће у каснијим годинама постдејтонске Босне у СИП-и, значи један одговоран кадар, одговоран човек. У његовом присуству отићи ћемо у касарну да обавимо разговор са командантом Дубајићем. Приликом доласка у касарну, овај, како смо дошли, ја сам имао једну ситуацију да региструјем необичну ситуацију, да људи, рекао бих, ужурбано товаре материјално-техничка средства, да се колона формирала, што ме овако више мало, овај, било чудновато, да изглед тих људи је био, да је то већина резервиста, овај, са својим одевањем, са својим изгледом, није то она војска, него необријани људи, овај, остављају један дојам, рекао бих, специфичан, неуобичајен. Посебно ми је засметало једна опаска, добацавање једног војног полицајца – боље убити кера данас, него сутра. Страшно ме је то забринуло, али на неки начин, прошли смо команданту Дубајићу на ове разговоре. Приликом доласка код команданта, он је исказао једну велику љутњу, вероватно он је чуо да је враћен део овај, део те колоне који су покушали да прођу са делом наоружања и опреме територијалне одбране, овај, један, ја бих рекао, једна десетина и више тих возила, која је око 14 сати враћена у касарну, овај и то да је обезбеђено лице места, односно онемогућена даља пљачка материјално-техничких средстава. Ја сам рекао, «команданте, немојте», пошто је био исфрустриран, љут, претио, «битно да решимо овај проблем провале у магацине, молим те да нам помогнете око решавања тог проблема». Он је покушао да демантује, да нису проваљени магацини, ја сам рекао, «можемо отићи на лице места да остваримо увид». Ја Вам морам рећи да је ту веома коректан био његов безбедњак поручник Тешкић, који је, овај, у једном такође, рекао бих, посебном психолошком стању, дао ми до знања да ваљда резервисти не слушају, да су се отели команди и да не идем горе, да је то ризично, да могу погинути и тако. Мени је то био један аларм, односно упозорење и да понудим команданту Дубајићу, господине команданте ја предлажем да мој председник општине и Ви формирате заједничку комисију која ће остварити увид у те магацине шта се десило, дао ми је 15 минута рок, запретио да ће сравнит Тузлу ако за 15 минута не дође комисија, односно не заврши се тај дио, како сам предложио да се формира заједничка комисија, и ја и Милићевић Миленко отишли смо са тог првог састанка од команданта у моју базу, након повратка у моје

/

просторије ја сам о овоме упознао мог председника опћине шта смо се договорили и замолио да именује трочлану комисију са задатком да се оствари увид у то стање магацина територијалне одбране на Козловцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи само да Вас питам, значи није било никаквог договора о изласку колоне возила, односно напуштању касарне?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче, ја ћу поновити и шире аргументацију значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не питам аргументацију, само питам да ли је био разговор о томе?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Апсолутно не, апсолутно не, нити писмено нити усмено, ни споразума ни договора о било каквом одласку војске, о дефинитивном одласку војске и материјално техничких средстава из касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није било никаквог договора?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Никаквог договора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда војска излази у 19 часова, како сте сазнали да војска излази?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Па ја Вам морам рећ да након овог договора са председником да се та формира заједничка комисија и да људи остваре ја ћу пошто је он мени дао задатак да ће сравнити Тузлу, да за 15 минута треба доћ та комисија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам само, само тренутак, само да Вас питам, кад сте рекли да ће да сравни Тузлу, с чиме ће да сравни Тузлу, јесте ли знали какво они наоружање имају тамо, је ли Вам рекао шчиме ће да сравни Тузлу?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не знам ја, не, господине председниче не, он је само претио, исказао озбиљну претњу јер је његово психичко стање такво, а чим ће он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли знали које су јединице остале кад је изашао пиротски?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, не, господине председниче апсолутно не, нас не интересује војска, ми немамо увида, напротив ми смо имали изузетно добру сарадњу с војском у сваком погледу. Читаву '91. до '92, пролазе стотине и стотине колона на ратиште у Хрватску и са ратишта из Хрватске, праве разне, рекао бих нарушавање јавног реда у већем обиму у октобру месецу '91., у априлу '92., када смо након трећег ја бих рекао инцидента крупнијег од стране војске, договорили да се мало више увежемо и заједнички пропатимо једну бољу сарадњу да нам не би се то нешто усложила ситуација, значи ми апсолутно не знамо шта има у касарни нити нас интересује. Нас интересују наши задаци, јавни

/

ред и мир, заштита живота људи, спречавање криминалитета, 60 хиљада избеглица у Тузли, да регулишемо сва безбедносна питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све то стоји, све то знам, све сте Ви то рекли, ја сам прочитао Ваше исказе које сте имали.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ме занима сад ова ситуација, значи Ви разговарате негде око 14 часова, значи Ви сте горе негде око 14, разговарате, враћате се, после тога да ли је било неких контаката између Вас и господина Дубајића?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Јесте, јесте, негде око рекао бих пола пет, значи то је 16 и 30 или максимално до 15 до 5 јер у пет сати требао сам да дам помоћнику команданта 17-ог корпуса Уги Новковићу на његов захтјев и команданта аеродрома Дубраве, требао сам да дам свог возача Буква Мирзета, дати из мог обезбеђења једног момка који су требали два шлепера испред зграде 17-ог корпуса да отпрате према Пожарници, односно Бијељини а Цувај Златан један од сарадника из мог оперативног штаба да обезбеди безбедан одлазак дјеце и родитеља ових падобранаца из Дубрава и пилота на аеродром Дубраве. Тако да знам да је то негде око пола пет, када сам дошао на други контакт са командантом Дубајићем у присуству мог командира Срећка Митровића, командира јединице за обезбеђење објеката и личности у станици Јавне безбједности Тузла и возачем Буква Мирзетом, дошли смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви сте још једном отишли у касарну?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: То је тај контакт у пола пет, око пола пет, када сам дошао да кажем команданту јер је он дао онај захтјев 15 минута да дође комисија, да је председник прихватио, да је формирао, именовано комисију и да ће комисија доћ у касарну, обавијестио га око тога и евентуално га питао око евентуалног, јер сам ја видео да има ту колона та, људи који формирају тако, о евентуалном изласку дјела колоне, ја морам рећи да ме је прво било страх јер је човек изашао из касарне, из своје те бараке тамо гдје је прошо од команданта касарне са тројицом људи са шлемовима, аутоматским пушкама, ножевима, на готове тих аутоматских пушака испред њег, дошли су на пријавницу гдје сам ја једно стање рекао бих, нема ни портира, нема никога на том улазу, нико ме није дочекао и долази командант са тројицом људи са пушкама и долази, издваја се ја и он на кратко, ја му кажем ово што сам рекао да је председник именовано комисију и да ће доћ брзо и тако, евентуално ово око, јер сам имао нека оперативна сазнања да је требао дио људи отић на Озрен, није уопће човек коментарисао ријечи једне, само је се окренуо и отишо са својом тројицом људи назад у своје просторије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто су ови били у униформама и имали шлемове?

/

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не знам, то је мене уплашили морам господине председниче рећи да је то мене уплашило кад сам ја видео да они са аутоматима и ножевима на пушкама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте дошли горе?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: И морам ово рећи, и морам ово рећи господине председниче, кад сам долазио на тај други контакт из моје просторије команданту у касарну ја сам примјетио да одређени млађи војници са шлемом на глави, снајпером у руци у чизми сам запазио, то су ове неке минице мале које се на пушку дограђују за чизмама и трче према солитерима, касарна, солитер, војни станови, како се распоређују, то су мени овако били веома изненађујуће сцене, тешка спознаја и да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, је ли тада све било мирно у касарни?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Апсолутно је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нико није пуцао на касарну, није било напада на касарну?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, не, господине предсједниче увјеравам Вас пошто је код мене било значајно припадника и активног и резервног састава Српске националности, Хрватске националности па ни Бошњаци не би дозволили, добро највећи број људи не би дозволио било какво пуцање, односно анархију, ми смо све чинили да одржимо се рекао бих јавни ред и мир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам Вас зато што имамо исказе сведока који наводе да је било пуцања према касарни, да је долазило до пуцања јер је касарна у долини, да су пуцали од стране где се налази болница и да разлог вашег састанка је био тај да се заустави то пуцање прво. Први онај састанак који је био, Ви кажете први, ајде да кажемо састанак који је био, значи кажете није нико пуцао према касарни?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само питам.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ја бих волио кад би имали увид. Касарна «Хусинска буна» је рекао бих у једној долини ријечице Солина, са своје лијеве стране од багремика до Козловца, Буковчић па Козловац, та читава страна до највећих висева је простор касарне и горе на Козловцу ти кампонири У-20, укопани у земљу и магацини територијалне одбране Тузла гдје су један У-кампонир цивилне заштите Тузле. Значи та читава страна је војно земљиште и нема осим клинике, Клиничког центра у Тузли, Клиничко унивирзитетског центра е његових објеката са чела, нема ништа што би на неки начин могло да буде доступачно односно угрожена касарна. Преко пута касарне, то је Градоврх то је Бадре до Својтине то су највећи висеви гдје је изместио командант Дубајић једну батерију минобацачку 120 мм, шест минобацача са пушкомитраљезом

/

који контролишу читав тај териториј, читав териториј имају на длану, ту батерију он ће нажалост оставити, ја не знам који је био задатак, да неће 15-ог ни покушати да их евакуише, оставиће је до 16-ог када ће људи сић одозго, 25 људи и отићи са оним свих 200 људи који су отишли 16-ог према Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо ми на овај догађај сада, ово што кажете Ви долазите поподне.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Молим Вас само да објасним ово, апсолутно је лаж, председниче молим Вас, апсолутна је лаж да смо ми како се зову осама и зољама гађали по касарни, нема, наши састави немају то наоружање и мислим да је то једна неистина невиђена и није могуће поред ових снага које су он наоружао на Бадрама, тај дио становништва преко пута касарне и та јединица минобацачка на Бадрама са митраљезом контролише читав тај простор, апсолутна је то лаж да је пуцано на касарну. Биле би последице да је пуцано на касарну, мислим да на неки начин то су конструкције и то није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да чујемо шта је, Ви долазите тада, каже он није разговарао, шта Ви радите после тога, одлазите, нисте разговарали са њим?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Одлазим, не човек ништа није, уопће, «а» није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесу ли Вам остали ови чланови, а што сте онда слали ове чланове комисије?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, доћи ће чланови комисије касније, после мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, зашто су дошли кад Ви немате никаквих ни договор ни ништа, видели сте да нешто није у реду, што шаљете те људе у касарну, видите да је Дубајић љут, зашто они долазе после у 18 часова са полицијском пратњом?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Они долазе што имају задатак, да остваре увид у проваљене магацине, према томе није он демантовао да не треба комисија, он је примио информацију од мене да је председник именован и да ће људи доћ и ништа, отишо човек, ја се вратио у свој уред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете стално вратили сте се у свој уред, где Вам је био уред, је ли то тамо где је и Јуришић дежуран?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваша канцеларија?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: То је Центар службе безбједности у то време и Станица јавне безбједности Тузла односно место начелника Станице јавне безбједнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви кажете да сте се око два сата вратили у тај уред па сте се после вратили после 16 часова, 17?

/

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Па негде пред 17 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи требало би да Вас је овде окривљени Јуришић видео у 14 часова и да Вас је видео после око 16 часова? Јесте ли Ви њему пренели шта се дешава горе у касарни?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је дежуран.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не господине председниче ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што му нисте пренели, он је дежуран, он би требао да пише у књигу дежурства шта се дешава?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не господине председниче ја сам дужан прије свега да законодавну и извршну влас, Центар службе безбједности, територијалне одбрану, људе који су титулари материјално техничких средстава и магацина наоружања информисем и да на неки начин остваримо увиђај, да ангажујемо истражног судију, да тужиоца, представнике војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли обавестили суд?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Да се види то је пљачка, то је пљачка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли обавестили суд тада?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ја мислим да су обавијештени у то време сви субјекти који су у то време били надлежни сви о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви се враћате назад, када ови долазе горе у, ова комисија када она долази горе и како долази, да ли она долази до Вас или долази или је Ви позивате или како?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Негдје око 6 сати дошао је Јасмин Имамовић и тражио некога испред МУП-а да ипак се укључи такође са том трочланом екипом да иду у касарну, и отић ће наш један Благоје Станкић један озбиљан момак из саобраћаја, отић ће с њима тамо у касарну и на неки начин ми ћемо тек негдје реко бих око пола седам, двадесет до седам добити информације преко центра везе да је Дубајић, да колона креће и да је узео људе у колону као таоце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је јавио, ко Вам је јавио да колона креће?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Јавио ми је Табукчић Халид руководилац Центра за обавијештавање, јављање и узбуњивање опћине Тузла а ваљда је њему јавио јер је човек тако нама рекао, јавио му Енвер Делибеговић и Јасмин да су у колони и да колона излази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Енвер Делибеговић, колико ја знам, колико је он рекао, он каже да није имао везу и да ником није јављао да ће да колона крене нити да је ту заробљен, како кажете, задржана ајде да кажем.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Или Енвер, јер су скупа били господине председниче, Енвер, Јасмин, овај Станко мој из МУП-а и Фишековић Бењамин. Сада од њих ко је, јел.

/

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рећи ћу Вам да нико од ових сведока који су, само да Вам кажем, сви ови који су саслушани нико није рекао да је уопште јавило центру везе нити било коме да они излазе из касарне и да крећу? Режија може ли да види зашто је у прекиду?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ево чујем, чујем, хало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујемо и ми Вас, изволите.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ја не знам тачно шта су људи изјавили, али ја Вас увјеравам да су јавили центру везе, ко је од њих, је ли Јасмин, вероватно Јасмин или Енвер, неко јавио у центру везе чим смо ми добили податак да колона излази и да су људи у колони а такође и мој начелник полиције Бркић Муамед је јавио по својој линији Илији такође да су он и командир Мато у колони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имам исказе ових сведока који кажу да се нису јављали и да нису уопште користили радија, да су радио тек чули када је почело пуцање, да су имали само тај пренос тих догађаја који су чули а да се нису уопште Вама јављали, чак ни нису се јављали ни у тренутку када је дошло до пуцања, али добро, Ви кажете да су се јавили. Кажете, добро, после тога излази колона, јесте ли Ви издали неке наредбе јединицама које се налазе Ваше око тог пута куда излази из Скојевске те улице, јесте ли дали неке наредбе, јесте. Како су они били распоређени, ко их је распоредио ту?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ја Вас морам мало шире упознати око овог питања. Ми имамо у то вријеме полицијске станице у свакој мјесној заједници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам 11 полицијских станица, све је то, све смо ми то прочитали, само Вас питам овако конкретно, да ли сте Ви дали неку наредбу како да се поступи јер излази велика јединица, да ли Ви дајете нека?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Значи ми имамо ујутру након ових провала појачане мјере, јер су проваљени магацини, имамо појачано присуство рекао бих на контроли у граду да не би се на неки начин извукло опљачкано наоружање, има дио јединица ангажиран, прве и друге маневарске јединице а све ове друге јединице Брчанска Малта, Сјењак, Славиновићи, све те јединице раде своје послове јер је магистрала према Пожарници то су мјесне заједнице које гравитирају и људи наши који врше посао јавне безбједности на свом станичном простору, на позорним реонима и патролним секторима тако они покривају, тако да је било због ове провале појачане снаге јер је ова јединица око два, једна колона је око два враћена у касарну и имамо те појачане мјере. Према томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам само о тим појачаним мерама, да ли је било, шта су оне, на шта су се односиле појачане мере, јел у тим

/

појачаним мерама било неких одлука да се запоседају станови који се налазе у околини Брчанске Малте, је ли било тога?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, не, господине председниче, ми немамо право улазити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што имамо исказе сведока који кажу да су неки станови запоседани, кровови су запоседани.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: То није истина, то није истина, ми немамо право прво то да смо ми, немамо право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не кажем ја питам да ли је неко рекао да се запоседну?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви тврдите да су Ваше јединице стајале само на путу?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Позорним реонима, патролним секторима онако како се врше послови полиције у увјетима непосредна ратна опасност, јер су рекао бих мало сложенија безбедносна ситуација, проваљени магацини, велики број избјеглица, све то на неки начин утиче на ту безбедносну ситуацију али наши људи су морали да законито врше послове, значи на позорном реону и патролном сектору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нису могли да улазе у зграде нити у станове?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте добијали податке да су неки станари рекли да су им ушли у станове?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су добијали?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Могуће кад је ово све ескалирало па када су скупа и полицајци и војници склањали се у хаусторе, кад су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово је пре овога, али добро, Ви кажете, добро.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, пре овога не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они излазе значи у 19 часова, излази јединица та из касарне.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се даље дешава, Ви се налазите?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ми смо добили ту информацију од центра везе да излази јединица и ја сам тада био у сједишту, био је у просторији са мношћом Илија Јуришић, и био Будимир Николић. Мени је драго да смо нас тројица били, један је, ево то је Бог хтео, то је ситуација хтела из три рекао бих национална корпуса три човјека, не би ваљало да је то било

/

рекао бих једнонационалан састав који се затекао тог тренутка, драго ми је да је био један Србин, један Хрват и један Бошњак. Када смо ми, сједимо и добијамо информацију од мог командира Прве маневарске јединице господина Ивице Дивковића који је у то вријеме био на другој капији, тамо на КПС-у у близини КПС-а, контролне те пропусне станице, добијамо информацију да из задња два возила која излазе пуцају војници са оба двије стране улице и да ће покушат помоћ грађанима да се склоне људи, та информација прва од командира Дивковића све нас је на неки начин оптеретила, шта се то дешава, излази колона, пуца се и тако, било је оног пуцања по Тузли, али није било овако из касарне да излази, директно да почиње пуцање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекао Ивица Дивковић, како они пуцају, јел пуцају према зградама, јел пуцају према вашим полицајцима односно милиционерима у то време, Ви кажете то је задње возило?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ми смо добили само информацију да из задња два возила војници пуцају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Задња два возила, да ли Ви знате да цела колона није прошла, и да та задња возила никад нису прошла кроз раскрсницу?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче ја Вама аутентично говорим да добијамо то негде петнаест до седам, сазнање путем радио уређаја од командира Прве маневарске да се пуца из задња два возила и ми смо добили ту информацију, ми видимо на овоме телевизору који се налази у мојој просторији, мали телевизор видимо излазак колоне, да «ФС-3» Тузле снима излазак колоне и ми пратимо излазак колоне и ми ћемо видјет да ће негдје око 30 возила изаћ безбједно, неометано око 30 возила, видећемо те праге, видећемо ту тај конвој возила да излази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели кад сте гледали то, кад сте гледали јесте ли видели да је неко пуцао из тих возила, ако би пуцао то би се видело по зградама, да ли су бежали ваши људи који стоје?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, у овом првом дјелу њих не чујем, док је ово 30 возила излазило ми не чујемо, не чује се нити имам, осим ово што је командир Прве маневарске јавио да задња возила са друге капије да пуцају по обадве стране да се склоне цивили, упозорење. Тада ће кренути једно десет возила тог другог дјела, првих десет возила тог другог дјела колоне, почеће и ја ћу добити информацију од командира Славиновића, односно командира Рахмана Шабановића званог Бенеш, који је код Славиновића пумпе да из «ПАМА» пуца се по бензинској станици Славиновићи и да се пуца по патроли која је ту била у близини пумпе у Славиновићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је та станица далеко од раскрснице?

/

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Та станица од раскрснице могуће, ја не знам, нисам мјерио, она је отприлике имају једни семафори, па има једна кривина, па има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па колико, километар, два, пола километра, колико?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Нема толко, ја мислим да од пола километра и нешто тај распон, до километар, не би требало више, али ово ја Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се значи пуца ван, још не пуца се на раскрсници него се пуца иза раскрснице?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Иза, иза, испред, иза раскрснице, према пожарници код бензинске пумпе Славиновићи, добијам ту информацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та бензинска пумпа је кад се дође Малта или пре?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, не, кад се прође Малта, кад се иде према пожарници, према Бијељини, значи једно 500 и нешто, не знам колико је метара, можда километар тај, бензинска пумпа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ван значи саме раскрснице, добро.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Преко пута Дома «Војо Предић» за незбринуту дјецу, ето у тој близини је пумпа у Славиновићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се онда дешава?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Након тога долази такође вапај командира из Славиновића Екрема Селимовића, који каже да се пуца по полицији, пита сада шта да раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините што Вас прекидам, да ли каже Екрем Селимовић у том вапају како они пуцају, шта пуцају, да ли Вам каже пуцају по нама, пуцају по зградама, пуцају из једног возила?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Пуцају по нама, пуцају по нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они кажу да пуцају по вама?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Пуцају по полицији и пуцају по нама, овај ми тада, ја затим веома брзо долази након тога јер има радио уређај и подразумијева да он мора завршити ту функцију преноса информације и ја, може се укључит други, чујем и вапај, јесте вапај, командира Кадре Пекарића који је у кругу фабрике «Туско» одмах покрај, значи он није на магистралу али граничи фабрика «Туско» само једна башта има која раздваја фабрику «Туско» од магистарале и каже да пуцају по њима и да чује по лишћу да овај меци то овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико ја Вас разумем, сви ови што пуцају налазе се ван те раскрснице, значи?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Сви се налазе ван раскрснице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ово досад сви ван раскрснице.

/

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи не пуца се на самој где пролазе возила то се пуца иза или се пуца испред, али никако у самом?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, не, ово је све иза раскрснице осим што је Ивица Дивковић прије раскрснице а то је друга капија касарне у Скојевској улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, е сад ме занима једна.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: И на крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, изволите.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: И на крају имамо то јављање командира Друге маневарске који јавља са Брчанске Малте, господина Ника Јурића, да пуцају и на Брчанској Малти. Ми чујемо како они на тастер радио уређаја пуштају, ми чујемо ту пуцњаву, али ми сада чујемо и на телевизији да то значајно ескалира рафално пуцњава. С обзиром да један командир обавијештава да пуцају задња два возила, па имамо те вапаје четири командира од бензинске пумпе Славиновићи па до Брчанске Малте, ми смо се гледали ја, Илија и Будо и на неки начин ја сам рекао Илији који је сједио за столом гдје су били радио уређаји, телефони да одговори овим људима, потсјети их на законито право да отклоне тренутну непосредну опасност, да каже, да им каже одговори ватром на ватру, онај који пита, чији је живот угрожен, има законско право да отклони непосредну опасност за свој живот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да Вас питам нешто, кад кажете почела је да излази јединица, знате да иде испред Бркић, ово не траје, рекли сте.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не знам ја гдје се ко председниче налази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али видели сте, јесте ли гледали снимак овај, то није био снимак, то је био пренос, јесте ли видели да иду полицијска кола?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: То је била само слика Брчанске Малте, нема ту преноса, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли прошла кола, јесте ли видели полицијска возила која пролазе?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Једна јесмо видели ово иза ових 30, првог дела, видела се та плава милицијска возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли покушали. Само сачекајте да Вам поставим питање па ћете онда да ми дате одговор.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево само полако. Занима ме када то видите, рекли сте да је ово трајало три, четири минута из оног Вашег ранијег исказа то.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зар нисте покушали да ступите у контакт са Милетом Дубајићем, да кажете, да позовете Вашег полицајца који је у

/

колима да ступи са њим у контакт и да пита шта се ово дешава, зашто долази до пуцања, да он реагује на то, ако сте имали добре односе са полицијом могли сте, са војском, могли сте да ступите у контакт са њим, зашто нисте покушали то да учините?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ми председниче у том моменту након тих вапаја, након реалног стања које видимо да се пуца, ово што смо ми рекли то је закашњело председниче, значи да ми ништа нисмо рекли, тамо је већ отворена ватра, тамо су пали људи, наши су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви кажете да сте ово «на ватру ватром» рекли када је већ почело да буде да кажемо опште пуцање, да пре тога је било пуцање па сте Ви рекли «на ватру ватром» и шта се онда дешава, или није било пре тога пуцања? Само ме то занима.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Председниче, молим Вас, ја мислим да је ово тотално закашњела информација «на ватру ватром», тамо је већ наших је погинуло троје људи, рањено је преко 24 теже и лакше, људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је питање кад су рањени?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Одмах у том моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сад да улазимо да ли су у том моменту или после када је дошло до општег пуцања, него само питање јесте.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Али је председниче да ми ништа нисмо рекли, да ништа, зато смо рекли овај да ништа нисмо рекли, то је већ отворена паљба и то већ иде својим током.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли покушали да питате ове Ваше који Вам се јављају са вапајима шта се дешава, прво са једним па са другим па са трећим, значи они су Ваши командири тада на лицу места. Да питате ко пуца, из ког возила, зашто пуца, како се пуца, нисте поставили ником питање тада, то Вас питам?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Нисмо, нисмо имали времена, овде се радило о неких, не знам ја колико минута, имате стање да као старјешина на неки начин пошто су људи имали сарадњу годину и нешто дана никад није било овако озбиљне ситуације, имате угрожене животе и ја видим на телевизији, то је отворено, то пуца, то је ескалирало, ти мораш људима казати да га подсетиш на његово легитимно право да отклони непосредну опасност за свој живот «одговори ватру на ватру», отклони опасност, према томе у том моменту на неки начин нема се времена да се врше, нити можеш Дубајића добити, нити икога можеш консултовати, ваљало је на неки начин људима рећи на законско право отклони тренутну непосредну опасност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И мислите да је овако како су они реаговали, чули сте како је дошло до плотуна то се чује кад почиње плотун одједном, само да Вас питам кажете имали сте само пет моторола?

/

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Да, на овом дјелу финализације са овим командирима Рахмановићем, Ивковићем, ових пет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су имали мотороле?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Они су имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они са својим људима ступали у контакте, јесу ли људи били око њих или су били распоређени негде?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Били распоређени људи, није можда једно двоје уз њих било, никаквог ефекта нема ова упута јер он нити море коме пренети, а то је већ кренило прије одговора «ватру на ватру» већ гори све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се вратимо на овај јер битан нам је овај договор. Кажете није било договора, није било ничега, они су кренули. Занима ме доста сведока који су из Тузле кажу да је постојао, да су сви знали да ће доћи до договора, да су сви знали да војска излази 15-ог, одакле њима те информације ако Ви нисте знали који сте начелник а сви остали причају да знају чак и кад је била примопредаја дужности код, у дежурани знало се да ће војска да излази тога дана и да се посебно обрати пажња, одакле њима те информације ако Ви кажете као најодговорнији као начелник те службе која би требало да пази да Ви не знате, а сви остали знају, одакле њима информација?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Значи господине председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ме занима, како сведоци наводе да знају?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Видите, ми немамо никакве апсолутно рекао бих ми нисмо ти субјект који нас војска о било чему информише. Ви сте могли видјети из целокупне документације да невече отишо 14./15. 600 људи за Пирот за Југославију, видели сте такође 14-ог навече да је начелник 17. Корпуса извукао двије хиљаде људи из Добоја, ми то немамо везе председниче, нас нико ни за шта не пита, ми само на пунктовима. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ме занима зашто је ово 15-ог кад је излазила ова јединица требало, како овде сведоци неки тврде и договор и све, Ви кажете није било договора али чули смо овде господина Милета Дубајића који каже да је био договор?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Прво важно је да договор може извршити председник општине господин Бешлагић или председник Извршног одбора др Авдић, значи има законодавна извршна власт која договара. Друго, не може се правити договор о изласку а да је проваљени магацини, значи мора се примопредаја материјално-техничких средстава територијалне одбране извршити и треће ако би већ дошло да ми обезбеђујемо излазак колоне, ми, ово није обично обезбеђење, ово је ванредно обезбеђење морао би бити план јер ја, човек вуче и експлозивна средства, запаљиве течности. Данас у миру када такви

/

транспорти иду имају посебне режиме обезбеђења према томе није уопште могло доћи до исељавања нити је било икакве информације од стране команданта да ће 15.маја изаћи колона дефинитивно из касарне нити има икаквог писменог ни усменог договора, нити има икаквих конкретних мјера јер то подразумева да би морали моји људи у колегију, односно стаблу морали би знати командири, морао би знати командир станице за безбедност саобраћаја, морао би неко знати да има тај договор да се укључи да обезбеди излаз колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас и питам јер доста њих знају о томе да ће изаћи колона и да се прича и по граду и све, зато питам како то Ви нисте обавештени?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Била је, председниче, било је рекао бих, знало се да војска треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али се није знало за 15., зато Вас питам.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Била је по медијима информација да војска треба до 18-ог оде у Југославију али ми нисмо били с тим, није нас нико пито, нисмо с тим били упознати, нисмо ми могли било коме поготово ми смо инфериорни спрема војске, нисмо ми могли ништа тражити од неког, осим што евентуално не би нам неко дао неку информацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате што Вас питам, зато што ме занима још једна ствар, зашто је 15-ог престао да ради суд, престале су да раде школе, зашто су 15.маја?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ја мислим, треба видјет то, да је суд радио, да је суд радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо сведока који је ишао на суд, који је рекао «дошао је до суда, вратили су га и рекли да суд више не, то је пре подне око 10-11 не ради», исто тако деца су се вратила 15.05. јер им је саопштено да је школа завршена а да ће бити подела књижица касније. Имамо сведока који наводи да је видео на раскрсници наоружане људе с пушкама све до Тузле. Имамо сведока који наводи да су по крововима зграда били распоређени људи са пушкама.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче, ја само хоћу да Вам ово кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако и раније било кад пролази војска да полиција иде на кровове зграда?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, не господине председниче, ја не вјерујем у то и немам та сазнања. Ја знам да смо све учинили јер је тако Тузла, Тузла није доживила рекао бих диобу МУП-а на националној основи, није подјељен МУП на српски и не знам ја бошњачки и све. Остало је једно јединство МУП-а и верујте ми да су људи тамо учинили све да одрже те, да се не усложне међунационални односи, да не дођу паравојне формације, да не доведе се у питање законитост и легитимитет и

/

легалитет институција државе да раде, зато ја не могу да вјерујем да суд није радио или да нису радиле све институције државе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису 15-ог како сведоци наводе, ја не кажем да јесу или нису, али за школу 15-ог то је сигурно, школа је завршила 15.маја и то стоји.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Па ето можете Ви тражити од тих институција путем надлежних органа можете добити све податке, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо на овај догађај, после када су, када сте се после чули са потпуковник, пуковником Милетом Дубајићем после тога, јесте ли се чули после?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ми смо се чули негде овај, у јутарњим сатима 16-ог, ја подузимам све да мој начелник криминалитета Младен Кондић скупа са Ашанин Вукосавом, са Угом Нонковићем подузимамо мјере да примиримо ситуацију, да не усложњава се даље јер су експлозије, девет станова је запаљено, пренет је пожар на станове, једно грозно стање. Људи су узели за таоце грађане, војници, да нам је то да помиримо, да рањенима помогнемо, укључили санитете, превозимо докторе на клинику хитно да помогну настрадалим људима и ми добијамо, радимо око тога. Ми око два сата Дубајић ми шаље гранате прве на Тузлу, гину нам поново људи, три човека нам је погинуло од тих граната у два сата, осам је рањено, значи ми спашавамо и људе и једне и друге и треће и рањене и ове те који су остали затечени наши људи, овај град добија гранате од Дубајића и гину нови људи и рањени и он ће мене назвати негде у јутарњим сатима кад ћу ја њему рећи све ово што данас и Вама говорим, значи од тог првог мог контакта до сада ја стално и ми у Тузли имамо ове информације које и Вама овај пута дајемо, континуирано је код нас ова аргументација и она је транспарентна од 1992. када је 16.маја председник Бешлагич дао и Београду и Загребу и Међународној заједници и Сарајеву информацију шта се десило у Тузли и ја му кажем да су људи пуцали, пуцали на наше, да имамо погинулих у том моменту троје, једно два, три, четири рањена, он каже «То је лаж, лаж», ја кажем «Команданте вјерујте, погинули су људи, рањени су људи, ваши су пуцали полу пијани и пијани јер то су изгледа резервисти који су», то није ЈНА господине председниче. ЈНА је отишла из Тузле, то су резервисти, добровољци Мајевице и Озрена, борци који су годину дана по Вуковару и не знам где, борци за светославље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, како Ви знате да су то резервисти?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Зато што сам дошо у касарну једном кад сам видио кад кажу «боље кера уби сад, нег сутра» и кад сам видио њихов изглед то није она фина војска, моја војска, моја ЈНА она бивша, него то је партијска војска, то су добровољци, то су председниче не могу да Вам објасним како је изгледало и то је било, ево можете билтен, мој члан

/

Штаба, Никола Славуљица, сваки дан је правио билтен ванредних догађаја у Тузли, можете билтен добити 14./15. да у пола десет у касарни се оргија, пуца, пјева, то је тако председниче, то су такви људи били, такав био недисциплина, такво стање, такво време и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете само сте се ујутру чули, нисте сте се значи чули.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Чули се ујутру и кад сам му ја ово објаснио ја сам реко «Команданте, дајте да повучемо људе остале јер остали на Бадрама», ја Вам морам рећи ја не знам због чега он каже, он је оставио до 16-ог на Бадрама ту минобацачку батерију, то је Тузла. Он пориче, говори да је док је формиро ову хаубичку дивизију пар мјесеци је хаубичка дивизија у Тузли у насељу Бадре, Ковачево Село, којом је гађао у два сата Тузлу кад су људи поново погинули, кад смо ми помагали рањеним и овим људима који су на неки начин незбринуте и слично. Ја му рекох «Дај команданте да покупимо», он хоће на неки начин да свако материјално-техничко средство, свака пушка, ја кажем није проблем, све ће, са личним наоружањем све ће људи извући и ми смо пустили 16-ог двије стотине, око 200 људи који су са личним наоружањем отишли са два аутобуса, једним великим зглобним и једним обичним и око десетак камиона војних где смо их безбедно пропратили да оду у пожарницу њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, 16-ог знамо да је после изашла и, аеродром да се испразнио 16-ог али да је та јединица прошла без икаквих проблема, је ли тачно?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: То је два дана касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два дана касније 17-ог. Да Вас питам након овог догађаја шта је било са, овде видим не могу да, можда Ви знате, шта је било са обдукционим записницима?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Обдукциони?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, нема нигде обдукционих записника, имамо сведока који каже да су обдукциони записници урађени али да је неко дошао испред оперативног штаба и узео обдукционе записнике и да њих нема за ова лица која су погинула тада на, да ли имате неку информацију да ли знате нешто о томе?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче, ја знам господине председниче да смо ми имали ту судску медицину са доктором Цихларжом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, имамо обдуцента који каже да је радио све али да је неко дошао и узео и оригинале и копије, па ме само занима да ли имате Ви информације ко је то можда могао да нареди?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, не, господине председниче немам. То је био један сегмент судске медицине али Ви можете добити мериторне

/

податке увјеравам Вас у Тузли је све то транспарентно, значи Клинички центар и судска медицина професор Цихларж они вјероватно то све имају и можете добити од наших државних органа све те документе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли питања? Тужиоче изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Бајрићу, ја бих Вам поставио пар питања. Пре свега да ли сте Ви писали какав извештај у вези догађаја од 15. маја 1992. године?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Па ја јесам о овим догађајима имао рекао бих и медијско и професионално извештавање. Ја сам чак 1993. у мјесецу мају поводом годишњице овог инцидента значи најгоре време рата у Босни и Херцеговини говорио једну голу истину, има једно десет чланака било је у «Фронту слободе» о свим овим стварима које и данас говорим, тако сам говорио 1992. шта се десило тај немили инцидент на Брчанској малти.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате садржаја тог извештаја?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не знам господине председниче, то је прије значи најмање 15 година, 16 година од Дејтона. Сва документација значи све оно што је службено што постоји има у МУП-у, има ја вјерујем до Хага да је то све похрањено, има документација, имате вјероватно и ви, Тужилаштво има дио те документације. Ја Вама под заклетвом свједочим ово што ме питате и одговарам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су командири полицијских станица писали извештаје након овог догађаја?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Командири полицијских станица су дужни као руководиоци организационих јединица да од службених забиљешки дневних оперативних сазнања до мјесечних извештаја пишу у сваком погледу, поднешене пријаве, кривичне пријаве, депешни саобраћај, све што је битно, праве се има методологија како органи унутрашњих послова извештавају, према томе дужни су били да службено информишу Центар службе безбедности односно линије рада у Министарству унутрашњих послова Босне и Херцеговине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се Ви упознајете са тим извештајима командира?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ја мислим да би требало да се ја упознајем са тим извештајима било на колегију, било кроз аналитику, додуше имају разне линије рада, неки документи обрађују аналитика, зависи која је проблематика али старешина мора знати кључне ствари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па с обзиром на Ваш одговор да јединице полиције нису биле распоређене по зградама, становима, ја бих Вас само један део извештаја командира полицијске станице Словиновићи цитирао који каже у свом извештају од 07.12.1992. године: «Митраљеска гнезда била су смештена на Гушића брду, а снајперска су распоређена

/

по блоку «М» и «ХБ», а њихов задатак је био да стално контролишу кретање тадашњих војника и њихово задржавање».

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Да Вам кажем, не знам ја у којем је контексту то командир извештаво. Прво Славиновићи као насеље извана стамбена изградња и мало је тих пар блокова по дубини, нема ништа везано за, тако је то насеље да нема на магистралном дјелу блокова никаквих. Има по дубини један-два блока чини ми се, али је то апсолутно индивидуална стамбена изградња, значи приватне куће највећи дио и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Командир полицијске станице Брчанска малта.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Само да ја завршим господине тужиоче. Значи на то брдо да ли је «ПАМ» био нема везе са конкретно о овом о чему разговарамо о колони и тако, то је брдо дислоцирано скроз, он је више насељено на магистрали горе за Калесију, Доманово брдо ја мислим да је то, тако се зове али није битно и једно и друго нема ништа компромитирајуће иако ја мислим да ми немамо у то време уопће снајпера у овим нашим полицијским станицама. Значи то није истина, ја не знам у којем контексту је он писо то али немају наше полицијске станице наоружање снајпера. Снајпер може имати специјална јединица која уопће није ангажирана 15. маја осим овај дио одељења који је био на Козловцу где су проваљени магацини, значи уопште нема специјалне јединице ангазоване тог дана, а немају обичне полицијске станице снајпер.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево о том снајперу говори командир полицијске станице Брчанска малта, цитирам.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Брчанска малта?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да. «Тако на пример на кули «Ф» био је постављен митраљезац са помоћником а по потреби и снајпериста који је имао задатак да осматра околне зграде и по потреби елиминира противничке» итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За који период, датум?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За 15.мај., а оно мало пре није зато да видимо само.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте и оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И оно је мало пре, добро.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине тужиоче, да од тог нема ништа, увјеравам Вас да од тог нема ништа прво што ми немамо снајпере у полицијским станицама 15.маја, увјеравам Вас 15.маја ми имамо веома скромно пјешадијско наоружање, од средстава везе до наоружања, према томе да ли је ту неко од командира хтео неку афирмацију у смислу неког претјераног патриотизма али ја Вам одговорно тврдим да од тога нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу мислите патриотизам?

/

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Па не знам, неко је хтео да буде херој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тиме што ће да каже да сте имали.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Да ли је дао свој посебан допринос, да ли је не знам ја, у којем контексту шта је мислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас исто питао да ли је било снајперских и да ли је било на зграда, Ви кажете да није било.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче, нема, нема ни формацијски снајпера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажем Вам значи ови извештаји су нетачни?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Нису тачни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то Вас питам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Господине Бајрићу, да ли нам можете рећи на који начин је Илија Јуришић 1992. ангажован у Станици јавне безбедности Тузла?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господин Илија Јуришић 1992. је законито ангажован мобилисан у Станицу јавне безбедности као један од искусних дугогодишњих.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У реду господине Бајрићу, дакле рекли сте мобилисан?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ја сам га позвао и он је законито мобилисан у Станицу јавне безбедности.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У реду, да ли Илија Јуришић 15.05.1992. има овлашћење за издавање наредби свим оружаним формацијама муслиманско-хрватске стране у сукобу како то каже тужилац у оптужници?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине браниоче, ја желим Вам прво казати да се овде не ради о муслиманско-хрватским никаквим, овде се ради о легално легитимном државном органу, органу безбједности нашој организационој јединици која припада Министарству унутрашњих послова и која је имала апсолутно избалансиран национални састав сукладан попису становништва 1991. значи он није био припадник националних, етничких полиције, него једне рекао бих мултинационалне мултиетничке законите легитимне полиције а није имао овлашћење да он изда наредбу нити је издата наредба за напад, то је мислим неистина да је ико дао наредбу за напад.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Тужилац у оптужници господине Бајрићу да сте Ви дали наредбу за напад свим потчињеним наоружаним јединицама муслиманско хрватских снага, да ли сте Ви дали наредбу за напад свим наоружаним јединицама муслиманско-хрватских снага?

/

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ја прво желим да вам опет.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Господине Бајрићу, ја само читам шта пише у оптужници и питам да ли је то тачно?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Због историје, због јавности у Србији, демократској јавности у Србији желим да кажем да су моји најближи кадрови на одговорним пословима били српске националности, од начелника криминалитета Младена Кондића, од члана оперативног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу, само сачекајте.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Молим вас, нису то људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бајрићу, можете ли мало сачекати, све сте ви то већ рекли у вашим ранијим исказима, ми то све знамо, сад само одговорите на питање оно што вам је бранилац поставио. Значи чули сте шта је бранилац да ли.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте Ви дали наредбу за напад?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Није истина, није истина, нити је мого човек, само је мого болестан човек дати, односно никад није било размишљања а камоли.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Господине Бајрићу, све сте то објаснили молим вас саслушајте питање и покушајте се концентрисати на то питање и да дате тај одговор. Како гласи реченица наредбе или како ви кажете подсећања на право и обавезу припадника полиције коју је саопштио Илија Јуришић у етар? Како гласи та реченица?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: На ватру одговорити ватром.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је то нека шифра?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Није то никаква шифра, то је подсећање на законску могућност да се као задња мјера штити свој живот и живот грађана да се отклони непосредна тренутна опасност.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Говорили сте какве сте информације добивали са терена, да ли је Илија Јуришић с обзиром на место и улогу у Станици јавне безбедности и тог тренутка улогу коју је имао у вашој канцеларији на било који начин утиче на ток информација које ви добијате са терена?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, не.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Илија Јуришић тог 15-ог око тих 19 часова на било који начин утиче на то какву ћете ви одлуку донети поводом тих информација које добијате са терена?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Илија Јуришић на било који начин утиче на текстове те реченице коју ћете ви формирати и која треба да буде пренета у етар?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не.

/

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је реченица која је изговорена Ваша или његова?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: То је моја реченица коју је пренео господин Јуришић.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Илија Јуришић тог дана док је дежурни од Вас добија било какве информације о било каквим преговорима, споразумима или намерама између цивилних и војних власти у Тузли?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу, имате ли Ви неко питање за овог сведока.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Па немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако немате седите. Ево још нека питања само да вам поставим. Да ли је био члан оперативног штаба Златко Дукић?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Златко Дукић није био члан оперативног штаба нити има икакве везе са полицијском станицом јавне безбедности Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није био, неки сведоци су рекли.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Он је грађанин који је у сфери медија, он је новинар, он је књижевник, а он нема везе са Министарством унутрашњих послова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико смо ми обавештени господин Бркић Мухамед, шта је он био?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господин Мухамед Бркић је био члан оперативног штаба и био је задужен за послове полиције за униформисани део полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево ја ћу вам рећи овде мало пре, пре Вас сведочио господин Дубајић и он је рекао да сте Ви разговарали једни са другим, да сте Ви дошли, да је био договор око 16 часова да се касарна измести, да сте се договорили и да је господин Енвер Делибеговић дошао ту да би потврдио тај договор између Вас и њега и да би били сигурни војници да ће војници изаћи сигурно из касарне. Имате ли да кажете нешто у вези тога?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Имам господине председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то тачно или није тачно?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Видите господине председниче, ја Вам морам ово, треба, чини ми се да је ово тренутак да све се сложи. Ја бих волио да има детектор лажи односно полиграф и да се стави господин Дубајић на тај полиграф лажи детектор и мене и да разговарамо. Ја ћу вам само рећи, ја не знам због чега тај човек такве неистине износи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја ћу Вас сада спојити са господином, само сачекајте. Сада ћу вас ја спојити са господином.

/

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Спојите га, спојите га, драго ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине, седите овде. Чули сте шта он каже на ваше изјаве, ево сад можете да се суочите, јесте да то није на онај начин који се примењује али имајући у виду, па кажите то њему што сте рекли нама. Режија хоћете пребацити кадар на сведока.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче, ја хоћу да вас инфоришем, је ли могу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, ево ту је господин па кажите и њему то што сте сада рекли мени, ево видите га.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не видим ја њега.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли није укључено?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да га укључите само. Седите ту где се видите, видећете га. Сад га видите. Можете слушалице ако вам је лакше да чујете боље.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Може, чујем га ја и овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево чули сте га шта каже господин.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Могу да почнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете изволите, кажите њему.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Меша, прво ова твоја информација да смо се два пута састали није тачна. После 14 часова нас двојица се нисмо састајали, него смо се састали између 16 и 17 часова кад си ти дошао у касарну у ствари дошао си до пријавнице, ниси хтео да дођеш код мене у канцеларију и онда сам ја са поручником Тешићем и два полицајца дошао до пријавнице. Од свега овога што си изнео тачно је једино да сам био љут, а био сам љут због пуцања које је било према касарни са свих висова околу, чак су меци прштали по касарни и после тог нашег сусрета и разговора договор између нас двојице је био због новонастале ситуације за коју си ти говорио да је не можеш контролисати, а ја сам рекао «Меша то ти не верујем, ти владаш у потпуности са ситуацијом у Тузли, ти можеш контролисати, можеш спречити пуцњаву према касарни» и онда смо се нас два договорили да војска напусти касарну у 19 часова, чак је договор био између мене и тебе кад сам те ја питао како ми гарантујеш да неће бити пуцања према касарни, јер то није борбена јединица односно према војсци, колони која ће се формирати, није намењена за вођење борбе, ти си рекао «ићи ће са тобом Енвер као гаранција да неће бити пуцања према касарни». Добро, онда је договор био између нас двојице да на челу иде полицијско возило, да то виде цивили и следећи договор да ви преко медија обавестите становништво преко тузланске телевизије, радија који су функционисали да ће у 19 часова војска напустити касарну правцем касарна-Брчанска малта-

/

Славиновићи даље Пожарница према Бијељини, тако да се становништво не узнемирава због тако велике војне колоне. Што се тиче веза, тог дана везе, што си малопре изнео да сам те ја позвао, није тачно, јер ја тебе нисам могао позвати, ја када сам се вратио из Угљевика око 13 часова, везе су све биле у прекиду. Ја тебе нисам могао ни позвати, ти си самоиницијативно дошао код мене у касарну.

Следеће, Јасмин Имамовић је дошао код мене у канцеларију, питао «Дубајићу, дошао сам, интересује ме, шта је са оружјем Општинског штаба»: Ја сам рекао, «оружје је горе» и оружје није изнешено од Општинског штаба. На крају крајева, ви сте све оружје затекли, ниједна цев од Општинског штаба Тузле није изнешена и однешена. Чак није ни све од јединица ЈНА из касарне, остало је али врло мало. Ви сте, ја знам, цело време опсервирани касарну и Козловац и видели сте горе шта се збива. Према томе, није тачно да је изношено и да је вршена пљачка Општинског штаба територијалне одбране Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте шта је рекао господине, да ли чујете, да ли је тачно ово?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Не знам још шта интересује, али. На крају крајева, поручник Тешић је био присутан када смо се нас два договарали и на крају крајева, свима сам пренео ја када сам издавао задатке колони, молим вас, договор је са Мешом постигнут, да идемо мирним путем, да неће бити напада, чак сам наредио да се држи оружје између ноге, где није било цираде, са цеви окренутом у вис, да се не уперују у правцу зграда да неко не би био провоциран или да не би био неки страх према, од стране припадника војске према некоме и тако даље. Тако да и војници, односно старешине којима сам издавао задатке за формирање колоне, свима сам саопштио да смо се томе, тако нас два договорили. Е сада, што Ви после то нисте испоштовали, ово је тачно да сам сутрадан гађао подручје у Тузли са хаубичком батеријом из Пожарнице, али навече сам Вас ја одмах звао после тог догађаја и био сам љут и галамио због тога што сте отворили ватру. И још смо се чули сутрадан једном и касније се више нисмо чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тачно то, господине Бајрићу?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте шта Вам је рекао.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ово нема везе, ово нема живе везе, ово су конструкције, ово су лажи невиђене. Дозволите само да неколико реченица кажем, господине председниче. Ја бих волео када би господин Дубајић узео изјаву свог првог заменика, Алојице, коју је дао у Ваљеву, изјаву везано за провалу магацина, даље његови сарадници којима је дао он задаћу да се провали у магацин и да се узме наоружање, Енвер Делибеговић ће говорити такође да је признао у возилу да је узео део

/

наоружања и да ће вратити територијалној одбрани Тузла та отуђена наоружања. Што желим даље рећи? Ја бих замолио, на пример, да се види колико је овај човек хомодуплекс, колико је дволичан. Он је наоружао три локалитета у Тузли, код Бадри становништво, ту, у Шид селу, наоружао је одред Бусија, Земан, Дол и Пожарница, људе. Ја ћу Вам послати на неки начин, путем државних органа службене забелешке командира српске националности Пожарнице како Дубајић преко својих људи контролише спискове полицајаца, како овај, врши тактичку вежбу, то је све уочи маја 1992. године, значи 15 дана до ових проблема, на терену. Даље, волео бих када бих упознао се и суочио са изјавом помоћника команданта 17. корпуса, господина Маршуловића о двовлашћу, где ти слушаш Денчића са његовим светоназорима и скроз супротним светоназором него што је ЈНА, овај, по његовим задаћама да Тузла треба по пола да остане пола српска, пола муслиманска, да од председника СДС тражиш да ти доведе 300 овај наоружаних војника да глуме представнике ЈНА, све то говори о карактеру Мила Дубајића који си ти у Тузли. Крајње је време да отвориш ту Пандорину кутију, да истина исплива, не због тебе и мене, због погинулих, због односа Тузле и овај демократске јавности у Србији и шире.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас прекинем, извините, да станемо сада мало. Када сте сазнали за ово наоружавање ових јединица, да кажете да је он наоружавао становништво Тузле, када је то било, од кога сте сазнали?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче, има и документација, ја сам, овај, спреман, ево на пример, ако имате после паузе, да Вам кажем. Ево ја ћу Вам показати како могне, не знам има ли камера овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само ми кажите, када је то било наоружање, пре овог догађаја, колико пре овог догађаја?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Петнаест дана пре овог догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви тада сазнали?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Око 01. маја, а ми смо имали за Тузлу, за ове друге локалитете, овај Бадри, Шид села, доле како се зове око Солане и раније сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи да војска ЈНА наоружава становништво то?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Да, српске националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Српске националности? Јесте ли имали још нека, кажете за овај територијалне одбране магацини, јесте ли имали информацију да је неко ушао од стране, да кажемо, то је мислим Прцић се зове, је ли тако, да је он ушао у ту и да је део територијалне одбране извукао оружје, значи територијалне одбране Тузла?

/

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче, када смо ми прекинули ову пљачку од стране резервиста и на неки начин блокирали даљу пљачку, односно обезбедили да се изврши увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ушли сте у тај магацин?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Тада су део грађана насеља позвала овај на неки начин, извршили притисак да почињу они изузимати и ми смо морали ангажовати појачане снаге, део маневарске јединице и још неких састава и да то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи део муниције и део наоружања је изнет од стране становништва?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: После провале у магацин, тада су горе, пошто има ту насеље, послали део грађана да они незаконито.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су они пошли то, у колико сати

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ми смо, молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У колико сати су они то пошли, да ли је то оно време када сте Ви били, око 2 или касније?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Негде у то време, можда 1 сат, два, колико је, не знам тачно, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у тренутку када сте Ви били, били су ваши на том положају, кажемо ваши, грађани су били Тузле?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Полиција је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша полиција је била, значи ваша полиција је обезбеђивала то?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Ангажирала се на Пондовцу, а то је Окружни затвор, ма своју економију и ту су приступ, значи нисмо ми могли кроз касарну, ни приступ, нити ангажирати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте са друге стране ушли и тај део и заузели магацине?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не заузели, ми не можемо заузети, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обезбеђивали, хајде да кажемо, хоћемо да кажемо да сте их обезбеђивали тада? Само је битно да кажете да су Ваше снаге стајале у то време код магацина, значи више нема нико да узима оружје из магацина? Али пре тога је неко узео?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче, у каснијим сатима, када су почели и ови цивили неконтролисано, ми смо морали ангажовати снаге да то предупредимо и да овај, не дозволимо да се незаконито односи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто Вас питам, малопре сте рекли да када сте дошли око 2 сата, да Вам је рекао овај Тешић – немојте да идете горе, могу да вас убију, па неће ваљда Ваши да вас убију, када у то време су Ваши већ тамо горе?

/

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не знам ја, то су после подневни сати, Тешић је мислио на ове резервисте који су се отели команди, наводно они су омали тамо то овај, са озренским делом резервног састава неких проблема и ноћ прије и овај, нешто ту није функционисало. Имам неку информацију да је Дубајић трговао чинове, да је то било ескалирало, али то је њихов проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко питање?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Даље, ја желим још нешто да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: У вези неких ових ствари, не знам због чега му то треба, није Енвер Делибеговић замењен за потпуковника, то је лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, онда када смо већ покренули то питање, зашто је Зеџ био ухапшен када сте до тог 15.-ог кажете да имате складне односе са војском, да нема никаквих проблема, зашто се он хапси?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Немамо ми везе са тим, то је мимо Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је мимо Тузле.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: То је ствар Брчког, Брчког како се зове, Подаја и тако. Затим његова изјава да је погинуо овај заставник у Пожарници, није истина, то је Сапна, Зворник, нема везе са Пожарницом, са овом Калесијом, овај, тотално су дезинформације које је човек дао. У Калесији су убијена два полицајца, Букваревић и Живчић, према није убијен тај заставник о коме он говори, него два полицајца, а заставник то је проблем Зворника и слично. Али ја то хоћу да кажем да то нема живе везе са Тузлом, нема живе везе са Тузлом, а Дубајић у Тузли од Пожарнице формира овај одред Бусију, он тамо инсталира пункт да се врши мобилизација и претрес на војном возилу да се приводе људи и тако, ето то су све документоване ствари које.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам још једну ствар, након овог догађаја и након погибије ових војника, како је организована њихова сахрана? Чујем да су сахрањени неки и на дечијем гробљу касније, неки на, бар по изјавама сведока, зашто није извршена, да кажемо обдукција а касније нормално, зашто се сахрањивало на такав начин?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Господине председниче, верујте ми, ја не бих могао, чини ми се остати жив када би била каква брука била, непримерена, цивилизацијска, ја знам да је то морало ићи све по ПС.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морало, питам, да ли је ишло?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Да су то органи радили, да је то радио комеморативни центар, да је то наш градоначелник Бешлагић, један частан човек, нема он разлога ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо изјаве такве, па зато Вас и питам.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: То Ви можете, градоначелник је давао изјаву, Ви можете и службено.

/

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам градоначелника, питам Вас.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Добро, ја нисам, ја сам из безбедности, онај део који сам могао ја из безбедности, то сам одрађивао и стојим на располагању, а ове ствари које су радили други државни органи, Ви можете прибавити све информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево када сте за безбедност, да Вас питам, зашто је део ових војника који је заробљен, задржан касније у затвору, зашто нису размењени сви за све?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, они су, само до сутра, значи уопште нису ту заробљени, они су само заштићени, 16-ог је све пуштено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки су одведени у затвор, зато Вас питам, доста њих је после тога одведено у Тузлу?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, не, то су људи који су на неки начин, прикупљени да се заштите, да не би дошло у питање проблем, јер људи нису ни 24 сата задржани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није 24, ови су богами били више од 24 сата?

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Не, господине председниче, уверавам Вас, 16-ог су две стотине људи, два аутобуса зглобних и обичних и десет возила пуштени сви за Пожарницу, господину Дубајићу на располагање. Један мали део није хтео, ових од теренаца, отишли су па смо их ми транспортовали у Лукавац, није хтео да иде горе у Пожарницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имам исказе тих, али то сада није питање овде, само сам Вас питао разлог зашто су неки задржани, Ви то не знате, кажете да није. Добро, да, ли има још неких питања? Нема.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам.

Сведок МЕХО БАЈРИЋ: Хвала Вама, господине председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте дошли да сведочите, нека уђе следећи сведоок.

СВЕДОК ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Делибеговићу.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујемо се, господине Делибеговићу.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Чујемо се за пет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро је. Господине Делибеговићу, позвани сте овде у својству сведока. Ви сте већ дали личне податке док сте имали,

/

док сте већ, давали свој исказ пред Апелационим судом у Београду. Да ли има неких измена у тим подацима?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овде сте исто позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора. Исто тако, не морате да одговарате на питања, која Вас, односно Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте или кривичног гоњења. Овде се води поступак против господина Јуришића због кривичног дела употреба недозвољених средстава у борби из чл.148. став 2 у вези става 1. Ви господина Јуришића познајете, је ли тако?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у завади са њим или у сродству?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро. Овде имате текст заклетве испред Вас, само га прочитајте.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Само једна опаска, променио сам адресу стана, не знам да ли је то битно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, битно је.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Косте Лазаревића број 132-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Косте Лазаревића 132-а, Тузла, је ли тако

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Јесте, јесте, Славиновићи, Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само прочитајте тај текст заклетве.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте већ дали свој исказ. Да ли остајете при ономе што сте тада рекли?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде нас занима, прво, знамо да сте били помоћник команданта територијалне одбране у то време, па нас занима само, како сте сазнали, како сте отишли горе у касарну, када сте разговарали са потпуковником, како сте ишли са колоном, ето тај део нас занима, значи од тренутка када сте и да ли сте, када сте сазнали уопште да ће колона изаћи?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: 15. маја 1992. године око 18 часова јер то је то време негде, јер нисам знао да ће то бити историја, па нисам записивао те податке, значи око 18 часова, ми је речено, пошто сам ја био у то време на Козловцу, да се јавим пред своју установу, Општински штаб територијалне одбране, јер ме тамо чека секретар општине Тузла. Када сам дошао пред штаб, чекао ме је Јасмин Имамовић, секретар општине Тузла у то време и дао ми је папир од Скупштине општине

/

Тузла који је потписао Селим Бешлагић. У истом је стајало, кратак је то био акт, да се формира комисија састава – Енвер Делибеговић, председник, Јасмин Имамовић, члан, Фишековић Бењамин, члан, са задатком да изврши примопредају касарне. Тада сам први пут сазнао да треба да одем у касарну и да извршим примопредају касарне. Могу ли ја наставити даље?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Да, да, ја Вас слушам, само изволите. Када будемо нешто имали питање, поставићемо, само изволите.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Са својим возилом имао сам своје возило, мислим службено «Опел» и са возилом које је имао овај Имамовић Јасмин, кренули смо према касарни, са тиме што је Имамовић Јасмин предложко да се свратимо до МУП-а, да видимо да ли је безбедоносна ситуација у касарни повољна, тј. да ли можемо уопште ући у касарну. Нисам се томе противио и нисам ни ишао у МУП. Јасмин се вратио и вели, можемо да кренемо. И да не дужим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Делибеговићу, само једно питање, да ли Ви то читате нешто?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не читам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислио сам, спустили сте поглед, па ми се учинило.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не, не читам, него имам само пред собом један папир и оловку, ако ме запитате, да запишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, учинило ми се, спустили сте поглед, можете да користите белешке, то није проблем.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не, ја не користим белешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Када смо дошли до касарне «Хусинска буна», до пријавнице, пријавница је била празна. Пошто је моје возило било прво у тој колони од два возила, значи у једном је био Имамовић Јасмин и Фишековић Бењамин, а у првом сам био ја са својим возачем Гулам Екремом. Пошто на пријавници није било никога, ја сам возачу рекао да продужи, да продужи кретање и ушли смо у касарну. У касарни има један мост, ту протиче река Јала, отприлике сам рекао возачу, стани ту, јер је испред мене, после значи моста залегла једна група војника, нисам тачно бројао, негде од шест до осам, који су залегли и имали су полуаутоматске пушке, а неки и снајпере. И ја сам рекао да стане и изашао сам из возила. У том моменту друго возило је било далеко иза мене, негде у висини пријавнице и ја сам кренуо према касарни сам, са тим што су ме војници који су били залегли питали, шта желим. Рекао сам да имам договорен састанак и да треба код потпуковника Дубајића, сада пуковника Дубајића. Онда и остали део комисије је кренуо за мном, тј., Имамовић Јасмин и Фишековић Бењамин и заједно смо дошли пред

/

улаз у командну зграду. Одмах пред улазом дочекао нас је пуковник Дубајић, био је мало, био је љут, јер по њему, снајпери делују из рејона Бага, ту одмах прекопута касарне и да што брже уђемо у зграду. Ја сам рекао, јер смо се знали преко двадесет година, ма нема проблема, друже потпуковниче, нема никаквих снајпериста, нити има било каквог пуцања. Ушли смо у његове службене просторије. Папир, тј. решење о формирању комисије је било код Имамовић Јасмина, који је то предао пуковнику Дубајићу. Тек сам после рата сазнао од Имамовић Јасмина да је пуковник Дубајић тај папир поцепао и саопштио нам да ми нисмо ради тога дошли у касарну, него смо ми дошли јер излази колона, тј. излази ЈНА из касарне и да смо нас тројица ти који треба да гарантујемо безбедност колоне. Изашли смо из командне зграде и у том времену од команде зграде до једно десет метара где је већ била формирана колона, ја сам се право да Вам кажем, пресабирао и као старешина који је већ дуго у територијалној одбрани, прошао сва школовања, извршио сам процену, није било шансе да и могућности да ми то одбијемо, јер не знам како би онда завршили, са тиме што сам ја пуковнику Дубајићу рекао, ако је већ ситуација да идемо као гарант безбедности, хајмо друже пуковниче у моје возило, седите са мном па ћемо кренути, он је рекао да је правац Тузла, Брчанска Малта, Славиновићи, Симин-Хан, Пожарница. Он је то одбио и рекао да ћемо нас двојица ићи транспортером. Ушао сам ја први у транспортер јер сам био иза предњег седишта. На предњем седишту је седео пуковник Миле Дубајић, сада потпуковник Миле Дубајић. Прије тога они су тражили да се обратимо преко Радио-Тузле грађанству и јединицама МУП-а, јер је то била једина већа организована снага на подручју општине, да се обратимо грађанству и припадницима полиције да обезбеде безбедност колоне. Ја сам имао у свом службеном возилу радио-уређај који је имао директну везу са Центром за јављање и обавештавање. Назвао сам, тада је начелник тог Центра био Сабуктић Халид и саопштио му да нас директно споји на Радио-Тузлу, тј. да уђемо у етер Радио-Тузле. Микрофон је узео Имамовић Јасмин и очито су, мислим да су били мало и преплашени, ови чланови комисије, почео је диктирати текст, када је дошао негде до пола, овај је стао и ја сам га замолио да ја узмем микрофон и ја сам преко микрофона замолио грађанство Станице безбедности на правцу кретања, да не учине ништа што би могло да угрози безбедност колоне.

Према томе да се вратим сада нешто мало уназад, значи сео сам иза пуковника Дубајића у оклопни транспортер, он је сео напред и колона је негде по мени овај, кренула око 7 сати. У међувремену су се колони прикључили, тј. у круг касарне је ушло полицијско возило са Бркић Мухамедом, начелником униформисане полиције и они су се такође прикључили колони. Распоред је био да сам ја и пуковник

/

Дубајић били у оклопном транспортеру, може се рећи на челу колоне, испред нас је било возило војне полиције, Имамовић Јасмин са Фишековић Бењамином и возачем из МУП-а, у средини колоне, а Бркић Мухамед, мислим да је био Димковић командир једне од станица, био је на зачељу колоне. Нисам тада знао да се колона формира из два дела-из дела који излази из касарне и дела који се прикључује од бензинске пумпе у јединствену колону. Када смо кренули, грађанство у Тузли је иначе тај дан био нормалан дан, када кажем нормалан дан, моја супруга је радила у Основној школи Совена, то је негде два километра од касарне «Хусинска буна» према Мајевици и нешто пре сат времена у односу на 7 сати се вратила аутобусом. Одмах онде имаш до касарне школа «Седам секретара СКОЈ» која је несметано радила. Колона се кретала брзоном, по мени негде око 20 до 40 километара и људи су нам махали, мислим, уобичајени начин испољавања односа грађана према нама и све је текло без икаквих посебних проблема. Кренули смо, прошли смо Славиновиће, није никаквих било на путу запрека, тако да је колона несметано пролазила. Од Симин-Хана, то је већ такозвани српски део насеља, ако се може тако назвати, да ме погрешно не схватите, баш сам запазио једног дечка од седам, осам година, дигао је три прста и тако даље, други је значи био поздрав и дошли смо негде пре моста у односу на Пожарницу, значи ушли смо већ у такозвано, то се зове Ковачево Село, а читав тај регион Пожарница. Махао нам је свијет и то сав усплахирен, стала је колона, изашао је пуковник Дубајић и ја сам изашао са њиме. И тада нам је становништво саопштило да је гледало, да гледа Телевизију «ФС-3», локална је то значи телевизија и да по њима Тузла гори, колона је пресечена и има погинулих, има рањених, сталне су експлозије. Пуковник Дубајић и ја смо кренули даље, сада према колони наниже, значи са чела смо кренули према колони која је сада стала, овај и видели да је све у реду. Онда смо наишли на једно путничко возило, то је био «Стојадин», видео сам једног војника, да ли је био сада војник, резервиста, добровољац, то не знам, имао је, али смо били већ подобро одмакли од колоне, имао је прострелну рану, мислим да је била стомачна рана. У повратку до овај оклопног транспортера, мени је пришао, мислим да се зове Милошевић, али он је иначе био секретар код пуковника Дубајића, значи био је у предсобљу и обављао је све радње које треба да изврши технички секретар команданта касарне. Пришао ми је са откоченим пиштољем, наслонио ми пиштољ на чело и рекао, ако могу бити вулгаран, смем ли, мислим, могу ли то рећи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нормално да можете, реците шта Вам је рекао?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: «Пичка ти матерна, Енвере, то је, твоје масло» и ставио је пиштољ на чело и имао је намеру да ме убије. Тада је пуковник Дубајић отклонио пиштољ, да не кажем, одмакао је

/

Милошевића од мене. У међувремену он ми је опет пришао и одузео ми је пиштољ мој, имао сам војнички пиштољ «7,62» и једну бомбу и онда је колона, хоћу да Вам кажем још једну ствар, читаво време кретања нисмо чули пуцњаву, према томе, то смо чули тек онда када је ово становништво изашло и саопштило нам да је дошло до прекида колоне и да је дошло до оружаног инцидента или већ Ви ћете то проценити, тј. оценити шта се стварно тамо десило. Ушли смо са колоном, одмах прије него што смо кренули са колоном, пуковник Дубајић је задужио двојицу војних полицајаца да ме чувају по цену да они изгину, а да ја останем жив. Један војни полицајац се презивао Богдановић, јер је био стално уз мене па сам га запазио, а други је мало кретао се мало више, тако да није био стално уз нас, тако да нисам његово презиме запамтио. У првом делу за сада толико, изволите сада подпитања, па ћу ја бити детаљнији, ако то буде потребно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да Вас питам, да кренемо од овога када сте дошли, кажете пре тога сте били на Козловцу, је ли тако?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте тамо радили, тамо су магацини, је ли тако територијалне одбране?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Баш тако, магацини територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили тамо горе код магацина територијалне одбране?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Е онда морам нешто да се вратим уназад, бар што се тиче времена. У 10 сати ујутру, иначе то је био леп, сунчан дан, 15. мај, сећам се, као сада и сећам га се сваког дана, ако верујете, јављено ми је да се магацини територијалне одбране проваљују и да се односи оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте обавестили некога о томе?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Већ је био, звао сам Селима, већ је он био обавештен о томе, јер је више органа покривало у обавештајном смислу наше магацине и онда је негде, негде између 12 и пола један јављено ми је такође да се односи поново оружје у колону која се формира и која треба да изађе из Тузле. Спојио сам телефонски, мислим ја из своје канцеларије Мешу Бајрића, начелника Јавне безбедности и Селима Бешлагића, председника општине, системом оно преко два телефона, назовеш једног, са једним телефоном, а назовеш другог са другим телефоном, па само преклопиш и јавио сам овај Селиму да се износи оружје територијалне одбране и дао му на везу Мешу. Селим Бешлагић је стриктно наредио Мешу да се та колона врати, јер оружје територијалне одбране општине Тузла не смије изаћи из Тузле, јер је то власништво грађана, тј. општине Тузла, јер је Општински штаб, на чијем

/

сам ја челу био, један дужи период, био војно-стручни орган Скупштине општине. Према томе и средства за то наоружање и материјално-техничка средства издвајала је друштвено-политичка заједница. Када сам видео да су ствари кренуле како су кренуле, отишао сам на Козловац и отишао сам до наших магацина. Магацини су били, ми смо имали два магацина, два магацина, «Ф-20» и један магацин «У-20» и имали смо посебан објект за упаљаче и детонаторе. Видео сам да су обадва магацина разваљена, да је већ горе стигла Специјална јединица МУП-а, она је била водног састава, тј. водног састава, значи око 30 људи, али међу нама, нисам видео више од десет људи ту. И ствар је била кренула стихијно, када кажем стихијно, овај, било је ту цивила који су грабили пушке и бегали доле према једном насељу које се зове Ровине и ја сам проценио да ова јединица Специјална МУП не може да држи ствари у својим рукама, па сам назвао МУП и јавио се Бајрић и саопштио му о каквој се ситуацији ради и да пошаље комплетну чету да би покушала успоставити ред и дисциплину. Чета је одмах дошла, мислим да је то била прва маневарска, углавном комплетна је чета дошла, донекле се санирало стање са којим опет нисам био задовољан и дошао је и Бајрић овај, не Бајрић него овај Бркић Мухамед горе и проценили смо да треба још једна јединица. Дошла је и друга чета и ред, тј. стање код магацина се успоставило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам ови цивили који су износили, одакле су били ти цивили?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Па ти цивили су били, Козловац је условно названо, градски део. Када кажем градски део, долази се на два начина, или из касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам само, становништво да ли је било?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Ма становништво било, то је непосредно је, то је насељено место према томе, становништво је то било јер у Тузли су вршене све припреме да не дође до овог до чега је дошло. Цивили су право да Вам кажем, Тузла је била гладна оружја што би се рекло, из простог разлога што су паравојне формације запоселе већ су запоселе Зворник, стигло је негде преко 50.000 избеглица и прогнаних у Тузлу, саопштавано је како су они тамо прошли, према томе, свакоме је стало да има бар пиштољ ако ништа друго. Према томе, Бркић Мухамед и ја смо сузбили то и оружје је почело да се извлачи организовано. Председник општине Селим Бешлагић је био на Институту. То је институт на правцу Тузла-Хусина, ради се о институту за рударско-хемијско-технолошка истраживања и има велик простор што се тиче смештајног простора, и има велик простор што се тиче површине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се ту пребацивало оружје?

/

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Ту се пребацивало оружје а на том правцу је био и општински штаб ТО, ступио сам и са њим у везу и саопштио им да усмеравају сва возила према Институту. И та возила су и ишла на Институт и већ отприлике у то време када је све то легло како треба мислим кад је кренуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли тог дана испразнили магацин?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Магацини нису били испражњени, то није баш тако једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте део тога изнели из магацина?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Јесмо, добар део тога је изнет из магацина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је урађено са тим? Где је то одвежено у тај?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Одвежено је на Институт и тамо се већ приступило деконзервацији јер комплетно сво оружје територијалне одбране општине Тузла било је под дугорочном конзервацијом. То је конзервација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знамо, знамо који смо служили војску знамо шта је дугорочна конзервација. Не морамо то да причамо, само ме занима значи Ви, долази до те хајде да кажемо чишћења оружја, шта се после дешава са тим оружјем? Јел се оно дели неком током тог дана или не?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Током тог дана се није делило колико ја знам, тог дана се није делило из простог разлога што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је однето јел знате од оружја?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Пошто сам ја у току активности пребачен на други задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро а да ли знате које је оружје изнето? Шта је у том тренутку изнето? Да ли се износе аутоматске пушке, да ли је изнето, да ли сте имали, шта је ТО имао у том магацину? Бацаче можда зоље, шта је имао?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Што се тиче општинског штаба ТО, то је био један од најачих штабова на подручју читаве Југославије. Развијао је три територијалне бригаде, развијао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам ја то, него Вас питам само шта је било у магацину? Не улазим у детаље шта сте Ви. Јел се сећате шта је изнето из магацина?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Док сам ја био изношене су «аповке», аутоматске пушке и полуаутоматске пушке. А у магацину иначе није било зоља, али је било топова, минобацача, муниције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муниције, добро. Да се вратимо, само да Вас питам још нешто. Кажете дошли сте колима овом «Опел идом» прошли пут када сте давали свој исказ рекли сте да «Опел ида» није имао радио-

/

везу, сада кажете да је имао. Јел имао или није имао Ваш ауто радио-везу?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Мој ауто је имао радио-везу. Па не би другачије могао ни разговарати са радио-Тузлом, то јест, нисам могао са центром другачије разговарати. Према томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, имали сте радио-везу?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Па имао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се десило са Ви кажете у колима су остали Јасмин и Бењамин? Јасмин Имамовић и Бенџамин Фишековић.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Бењамин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бењамин, да извињавам се Бењамин. Шта је било са њима кад се десило, кад су кола заочила, када је стао где су они после тога када сте дошли до моста и када сте стали колона? Где су њих двојица?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Нисам ја имао никакве везе са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су они после тога?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Они су после тога по причи, према томе, то нисам лично видио они су изашли у Симин Хану јер им је возач био исто Србин, у Симин Хану па су код неког преноћили, пребацили се пешке до Тузле и тако даље а задње возило у коме је био Бркић Мухамед оно је скренуло негде у реону Славиновића, скренуло из колоне у реону Славиновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате зашто су та возила скренула и једно и друго је отишло. Мислим било би Вам лакше да ступите у везу са Мехом Бајрићем да је био неко са радио-везом, имали би радио-везу овако нисте имали радио-везу.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: У колони нисмо имали радио-везу а ја се не сећам, мислим прочитао сам поново свој исказ од прошли пут онда сте ме питали да ли сам ја имао радио-везу. Имао сам и то у свом возилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустићемо прво тужиоца да поставља питања. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана изволите.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Господине Делибеговићу да ли Ви тог дана 15. имате било какав контакт са Илијом Јуришићем?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Одмах да Вам кажем, ја Илију Јуришића знам као грађанина Тузле, као човека с којим сам се сусретао док је он активно радио у друштвено-политичким организацијама, у разним комисијама а са Илијом Јуришићем нисам имао никакве везе тога дана то под а) под б) овај имао сам само једну везу са Мехом Бајрићем и то је било кад сам спојио њега и Селима, Жилић Мехмеда нисам уопште могао добити а после сам добио податак да није био у

/

Тузли, Делић Сеада нисам могао добити а што се тиче Илије Јуришића, он је био на дужности оперативног дежурног, то је дужност која се обавља у полицији са задатком да прикупља податке, према томе нисам имао никакве.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Ви тог тренутка кад се дешава тај догађај знате где је Илија Јуришић?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не знам.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли то сазнање да је он дежурни у оперативном штабу Вам је накнадно или претходно?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Накнадно ми је то речено да је он тај и онда је било то у току рата и кроз дневне новине, седмичне новине «Фронт слободе» и тако даље и тад сам сазнао а 15. маја нисам, нити сам знао нити сам имао било каквог контакта са Илијом Јуришићем.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте Ви као заменик начелника штаба ТО општине Тузла на било који начин учествовали у неким преговорима са војним властима о исељавању из Тузле?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вам поставим још једно питање. Мало пре сте рекли да је био обичан дан у Тузли, да није било никаквих, ништа што се каже необично. Међутим, овде имамо доста сведока који су изјавили да су 15. маја престале да раде школе и да су деца добила књижице и да је речено да је школа завршена, то је 15. јуна се школе редовно завршавају. Исто тако, имамо исказе сведока који кажу да је суд био затворен и да је он тог дана престао да ради. Да ли сте Ви уопште сазнали да ће бити тога дана изласка из војне колоне из града?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: За излазак војне колоне из града сазнао сам тек када сам ишао у канцеларију пуковника Дубајића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, пре тога нисте знали?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Пре тога нисам знао а да је био обичан дан говори Вам по томе што је моја супруга радила тога дана у школи у Солини, говори Вам по томе што је моја млађа ћерка ишла у гимназију, први је гимназије, говори Вам о томе да ми је комплетна породица била ту, а иначе ја сам становао на Сењаку, то је 100 метара од Брчанске Малте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево рећи ћу Вам, ми имамо сведока Ивковић Раденко који каже ћерка га је звала 15.5. и саопштила да је школа завршена, да су подељене књижице иако је требала да се заврши 15. јуна. Зар Вама ћерка која је први гимназије није рекла да је школа завршена? Јесте ли се чули са њом? Јел Вам жена рекла да престају да раде од 15. више неће радити јер нема предавања?

/

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Нема говора, 15. мај у Тузли је био обичан радни дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо исто сведока који каже да је дошао у суд а да су га вратили из разлога што су рекли да је суд затворен и да неће радити тог дана.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Ја не знам ко је то могао урадити, али само да Вам кажем да је после моја супруга наставила са радом у школи под гранатама је пешке ишла, то је негде 2 километра од касарне «Хусинска буна» која је била редован циљ гранатирања према томе, ништа посебно није било 15. маја, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, Ви сте били заменик. Ко је био командант територијалне одбране?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Е сада, то је сада друга прича, 15. маја ја сам сматрао да сам ја командант територијалне одбране. Међутим, на савету за народну одбрану негде око 10. не знам тачан датум Жилић Мехмед секретар Секретаријата је рекао да у односу на прилике које се могу очекивати и оружана дејства по Тузли да можда треба размишљати о замени команданта територијалне одбране. Он је изнио и конкретан предлог, предложио је Делића Сеада, мајора бивше ЈНА, обавештајног официра корпуса, који је напустио ЈНА. Ја сам рекао да Делић Сеада лично знам, знали смо се кроз припреме за параду 1985.године, јер ја од 1970.године радим у територијалној одбрани општине и био сам најстарији припадник територијалне одбране на нивоу Републике 92. године. Рекао сам да је то врстан старешина, да што се тиче мене нисам лош што се тиче војно-стручног дела, јер сам и ја прошао сва школовања у Београду али да у односу на мене Сеад има предност зато што има борбено искуство а то борбено искуство је стекао у Вараждину где је добио и орден за храброст од председништва СФРЈ и на томе се све завршило. Нико мени није рекао да ја нисам више командант територијалне одбране тек у току при крају рата сам нашао докуменат где 24. или 22. немојте ме држат, ради се о два дана, за реч јер сам тај документ дао СИП-и да је Важић Каралевић командант окружног штаба дао сагласност за именовање команданта територијалне одбране општине Тузла кроз личност Делић Екрема Сеада мајора бивше ЈНА и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Још једно питање. Ваша територијална одбрана јел имала неке јединице тада?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Што се тиче наше територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте били организовани?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Имала је једну организовану чету која је формирана 21. априла 1992.године у сагласности са ЈНА, сагласност

/

на то је дао и командант војне области генерал Кукањац а мислим да је он добио сагласност од ССНО-а, дата је сагласност да се формира јединица одред четног састава и да им се додели оружје али основна намена те јединице је била чување виталних објеката на општини Тузла. Према томе, то је била пошта, то је била термоелектрана, то је био ХАК и то је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је људи бројало то, колико је људи било?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Као услов је дато да та јединица буде четог састава и да буде мултиетничка, она је имала 120 људи то је отприлике четни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овога 15. јел су они били распоређени око тих објеката или су били и они распоређени око маршруте куда је ишла колона?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не знам то сад, не бих хтио да ништа кажем, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви сте ту кажете командант у то време? Јел сте знали где се налазе делови чете?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Што се тиче мене знао сам где се налазе. Налазе се у пошти, у ХАК-у, термоелектрани, «Дити».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, кажете да су они тада а тог дана нисте знали где се они налазе?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Тог дана нисам имао контакт са тим одредом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са одредом. Добро. Још једно питање. Кажете кад сте били овде у возилу имали сте пиштољ и бомбу. Значи, нико Вам није одузео оружје.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Јесте, рекао сам Вам у данашњем излагању да ми је оружје одузео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи са потпуковником Милетом Дубајићем били сте са оружјем у том возилу без. Јесу ли и Ваши ови помоћници имали оружје тада? Који су дошли са Вама, ајд да кажемо ти чланови комисије како Ви кажете Јасмин и Бењамин.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Чланови комисије нису имали оружје, ја сам имао пиштољ и бомбу и шта ми је одузето после спречавања мог убиства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад? Пре тога не?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде смо имали сведока господина Дубајића који је рекао да сте, колико ја видим овде око 16 часова на улазу у касарну и Ви били присутни? Јесте ли били у 16 часова на договору?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

/

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не. Колико ја знам био је Мешо Бајрић, био је Милићевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дубајићу чули сте шта је рекао овај сведок јел имате неке примедбе на његов исказ? Можете нешто да приметите? Изволите.

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Имам неке примедбе, ја ћу се трудити да то неким редом изнесем, прво, са Енвером у току дана ја сам се видео два пута, први пут је он сам дошао код мене у канцеларију и питао за оружје општинског штаба територијалне одбране где је. Ја сам рекао на Козловцу оружје и оружје општинског штаба није дирано. Мислим није одношено као што се износ. Да је било разношење, обијање и тако даље и одношење тог оружја. Друго, одвојено је дошао после њега по истом питању Јасмин Имамовић исто код мене у канцеларију и са истим питањем и са истим одговором. Други пут је Енвер дошао код мене када га је послао Меша да буде гаранција он, јер је такав договор био, да ће ићи командант општинског штаба са мном као гаранција да колона неће бити нападнута. Ја нисам ни знао да је он, по његовој сад изјави већ био смењен, да је Делић Сеад био постављен за команданта, он за заменика. Ту информацију нисам имао. Следеће, оружје које је дато да се наоружа та јединица тачно је било 100 цеви дато, од аутоматских пушака од општинског штаба територијалне одбране и тај договор смо водили преговор Енвер и ја. Услов је био да јединица буде тронационална да условно кажем, 33% Срба, 33% Хрвата, Муслимана, без обзира на националну структуру и онда је покојни генерал Јанковић одобрио кад је Енвер донео код мене списак тих људи, ја упознао генерала да се изда то оружје за ову намеру као што је рекао Енвер обезбеђење тих виталних објеката. Међутим, сваким даном број Срба и Хрвата се смањивао и остаје на крају већина Муслимана у тој јединици и оружје је остало као јесте. Како се ситуација даље развијала. Ја се уопште не сећам тог возила да је он долазио са возилом, не сећам се уопште тог записника јер ја колико знам никакав записник односно комисија да је формирана, вршимо примопредају касарне, чак није било ни разговора никаквог са Мешом о тој примопредаји. Једини разговор о примопредаји је био ујутру са Сеадом Авдићем то сам рекао, то ће бити договорено накнадно, биће формирана војна комисија коју ће именовати команда корпуса и надлежне структуре око примопредаје. А тог дана не. И следеће кад је мени Енвер и још неки изнели као наводно се оружје развлачи од општинског штаба територијалне одбране, ја сам дао задатак свом помоћнику Белоици Ранку и Манџи Абдулаху помоћнику за морал, да оду да виде о чему се ради, има ли горе каквих проблема на Козловцима, нису успели да се пробију горе јер је са Козловца на њих отворена ватра чак је Белоица лакше рањен. И они се вратили.

/

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је то? Ето чули сте шта је рекао сведок исто.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Како да не, мени је драго да видим пуковника Дубајића и да му се још једном захвалим што ми је спасио живот јер ми је омогућио да доживим да удам две ћерке, да добијем 4 унука. Према томе, његов сам дужник животни. Идем сада на одговор на постављено питање. За овај први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први састанак је био, први састанак или није?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не сећам се тога, тога се не сећам да Вас на лажем. Што се тиче оружја које је дато територијалној одбрани општине то је било 115 аутоматских пушака 7,62 мм и три пушкомитраљеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То нам сада није.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: То није ни битно. Што се тиче овога да се општинског штаба, ја сам сматрао да сам командант општинског штаба ТО Тузла. 13. маја сам позван на телевизију «ФС-3» да дам интервју. Водио је ја мислим Дукић интервју са мном и водио је са мном интервју као командантом општинског штаба територијалне одбране. Кроз једно питање, сад је то била директна емисија, па су се јављали слушаоци, питано је ако је тај господин што ту седи командант, шта је онда Делић Сеад? То се може наћи, тај снимак постоји у «ФС-3». Према томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, ево само да Вас питам још нешто кад смо већ код тога. Шта је онда Фарук Прцић шта је он у територијалној одбрани? И он се ту појављује.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Појављује се и Фарук Прцић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Фарук ради?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Само да довршим ако дозвољавате овај први дио што је пуковник Дубајић питао. Према томе, први пут сам ја 13. маја чуо да се спомиње Делић Сеад већ сада као командант ТО општине, када сам 16. захваљујући пуковнику Дубајићу враћен у Тузлу, ја сам дошао до Селима Бешлагича и замолио га да ми да бар једно два дана одмора, јер сам у одређеном домену доживео стрес што је и нормално мислим није то ништа посебно и 18.5.1992.године, у поподневним часовима Селим је сазвао састанак општинског штаба на коме је саопштио да је командант штаба Делић Сеад, да је заменик команданта и уједно начелник штаба Делибеговић Енвер, да је помоћник за позадину Зулкић Абдулах, да је начелник оперативно-наставног Јанковић Перо и тако даље да не дужим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где се ту Фарук појављује?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: А сада везано за Фарука Прцића. 4. априла 1992.године, одржана је седница Скупштине општине и

/

изгласано је да се изврше све припреме вероватно је о томе говорио Бајрић Мехо, да се изврше све припреме за организовану одбрану од паравојних формација. Према томе, цело време ми смо сарађивали са ЈНА, народ је још увек имао поверења у ЈНА јер народ је ишао у касарну, бежао од Арканових јединица. После завршеног састанка 4. априла ја сам отишао у општински штаб и позвао Фарука Прцића и Јусуфовић Екрема, Фарука Прцића начелника инжењерије и Јусуфовић Екрема начелника санитета да изврше неопходне припреме ако би дошло до евентуалних дејстава на Тузлу и по Тузли. До 20. негде отприлике договарали смо се, а после ми се Фарук Прцић изгубио што се тиче руковођења и командовања. Према томе, од 4. априла је ангажован и Фарук Прцић као начелник инжењерије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Вам се, шта Вам се изгубио ту, како вам се изгубио?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Па лепо, није ми се јављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел знате шта је радио у то време? Јел имао неке људе са собом?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не, не. Он је имао он је урадио такозвани план инжењеријског обезбеђења, то он ради као начелник, видио сам ја тај план а видели су и у Другом корпусу. Радило се о мерама запречавања, значи постављање крстила, врећа, производња импровизованих бомби, затим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је постављено на овој Брчанској Малти јел тако? На том потезу је постављено? У тој улици?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Крстила нису била на Брчанској Малти, кад смо ми наилазили, нису била крстила. Крстила су била ми смо имали заједничке пунктове са ЈНА, крстила су била на Илинчици, када се долазило из правца Калесије, крстило је било на Шићком Броду, када су возила долазила из правца Лукавца, Орашја и било је после и овај Други корпус поставио крстило испред на јужној магистрали и било је тих крстила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине то сад није, само сам Вас питао за Фарука.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Није битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Хвала Вам. Има ли још неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Само кратко сам хтела, нешто ми је, можда сам ја пропустила. Да ли сте Ви имали тога дана надређеног? Кажете «Ја сам мислио да сам командант штаба ТО», јесте ли Ви имали неког надређеног тог дана?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Тог дана ја нисам имао никог надређеног јер се још није био формирао окружни штаб. Према томе,

/

линија руковођења, формиран је републички штаб, линија руковођења и командовања није ишла како је била до тада и како је било уобичајено.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Је ли био регионални штаб ТО, није?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Па био је регионални штаб ТО, он је и дао предлог да се постави Делић Сеад то сам видео из докумената, значи да је био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Касније?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Нисам ја знао да је он био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Од кога сте Ви онда тога дана добијали задатке? Видимо да се имали задатак да будете члан комисије, па сте имали задатак да обавите примопредају касарне, ко је Вама то дао задужење?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Председник општине Селим Бешлагић и он је то лично потписао и поново понављам да је тај папир Имамовић Јасмин изјавио, тај папир сам прво ја видео, није спорно, нисам га узимао од Имамовић Јасмина, али он каже да је тај папир поцепао пуковник Дубајић, он то каже, ја то нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То сте Ви само чули, је ли?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То за примопредају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да за папир.

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: За примопредају сам прочитао папир, прочитао папир.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И кад је то било, кад је то било?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: То је било између 6, 6:15, тако некако, јер је после се кад смо кренули увраћо Јасмин у МУП да види може ли се ући у касарну, је ли то безбедно и тако даље и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Па јесте ли тада већ схватили да ће да војска излази или не?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нисте? Па кад сте први пут схватили то?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Па кад сам ушао у касарну и видео формирану колону и кад је пуковник Дубајић рекао да се креће.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Тек тада?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Тек тада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А Дубајић каже да је он то договорио све са Бајрићем. Да ли Ви знате нешто о контактима Бајрића и Дубајића тог дана?

/

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Тог дана сам имао само један контакт са Бајрић Мехметом, звани «Меша» и то је био овај кад сам му телефоном саопштио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, добро. После, да ли сте нешто причали, да ли су њих двојица нешто договорили или нису, шта?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Не знам о томе ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Никад нисте о томе нешто причали или сазнали накнадно о евентуалним њиховим неким договорима да ли их је било или не?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Читао сам директно Бајрић Мехмета, он је стриктан да о томе нема говора, да пуковник Дубајић лаже и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А откуд овај Бркић Мухамед ту да дође?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Ако Вам нешто значи и мене живо интересује ко је то написао, нисам још то утврдио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А откуд да дође Бркић Мухамед, ко је њега послао?

Сведок ЕНВЕР ДЕЛИБЕГОВИЋ: Њега је могао послати само Бајрић Мехмет, он му је био први надређени.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо Вас питали господине Јуришићу, имате ли Ви питање неко? Добро. Хвала Вам. Хвала Вам господине Делибеговићу што сте се одазвали позиву суда и сведочили. Можемо сада и да се одјавимо са судом Босне и Херцеговине да се захвалимо. До виђења. Изволите.

Адв. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих искористио присуство сведока Милета Дубајића, а с обзиром на то што је данас изјављивао, односно више пута је помињао једно име које је већ овде саслушано у својству сведока, па да му се ево овако да не тражите сад по овим списима, али да му само покушам ја у кратким цртама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта? Ми смо саслушали сада.

Адв. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Помиње сведока Тешића, дакле, да сведок Тешића од 02.04.2009. године је саслушан овде у својству сведока и на страници 8 је изјавио да је добио наређење о исељењу касарне 15.05.1992. године у 10:00, да му је одређен правац, да је приликом изласка из касарне на том путу којим је ишао, каже овако: «народ, односно становништво са леве и десне стране плаче и пита нас зашто напуштате, неће вам бити ништа», да је он издао упутство својој јединици да скине цираде са моторних возила, наоружање на готовс, на страници 19, каже «наређење да се иде», дакле, он је имао наређење од господина Дубајића да се иде

/

ка Шидском Броду, односно на Озрену, а његова лична одлука је да се колона скрене лево ка Симином Хану. То је само коментар сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је за пре подне, то говорите?

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не за преподне, 15. у 10:00 кад је кренула колона, дакле, то је изјавио овај сведок пошта овај сведок врло често помиње сведока Тешића чисто да може да да коментар ако Ви дозвољавате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, дозволићемо ово питање. Онда најбоље да позовемо овог Тешића да чујемо шта ће он рећи.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: С обзиром да и даље стоји став одбране по питању свих сведока који су до сада саслушани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знамо да је Ваш став да се чита, али ми морамо.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: То у крајњој линији са инкриминацијом која се ставља мом брањенику на терет, нема никакве везе, са само већ кад сведок о томе говори ја бих молио да да коментар какав о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изјасните се, да ли сте чули?

Сведок МИЛЕ ДУБАЈИЋ: Није тачно. Тешић је био са мном на разговору са Бајрићем после подне, тако да та изјава Тешића није тачна. На крају крајева о томе кад сам ја издао задатке за формирање колоне, за излазак јединице има више сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево овако да видимо. Видим да сте Ви били предложили. Господине захваљујемо се. Ви тражите трошкове је ли тако за данашњи долазак.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДРЕЂУЈУ СЕ путни трошкови Бајрић Мехи, Делибеговић Енверу и Дубајић Милету који ће се накнадно одредити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим да сте предложили да се. Господине Дубајићу, можете да идете, хвала Вам што сте дошли. Да сте предложили Пешића да се он саслуша у својству сведока, Бранка Перића, извињавам се. Међутим, имајући у виду све ове исказе и да господин Перић је био пре подне, а да је неспорно да пре подне није дошло, колико смо видели, до договора не знам чему би нам тај сведок служио.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ми још увек имамо оптужницу овакву каква јесте где се помиње споразум од 26.04.1992. године, где се помиње споразум

/

цивилних и војних власти из јутарњих часова 15. маја 1992. године. Дакле, ако тужилац промени то ја нећу инсистирати на том сведоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми ћемо онда видети у току поступка да ли је овог сведока потребно, али имамо налог Апелационог суда да се позову сведоци који су саслушани пред Апелационим судом, а то су: Јасмин Имамовић, Бењамин Фишековић, Селимовић Екрем, Шабановић Рахман, Перкић Кадар, Дивковић Ивица, то су сви ови који су стајали уз, па мораћемо њих да саслушамо, Зрнић Мато, Николић Будимир и Славуљица Никола. Видећемо да ли ћемо још позвати и Рахман Бенеша, он ми је остао нерешен.

Ради потребе саслушања напред наведених сведока,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес ОДЛОЖИ, а заказује се за:

27, 28. и 29 фебруар 2012. године, у 09:30 часова
судница број 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам пре тога зато што имамо суђење још, та три дана. О распореду ових сведока добићете писмено, значи видећемо кад нам буде јавио, они су сви на територији Босне и Херцеговине, кад нам буду јавили да ли су доступни, да ли ће неки доћи, да ли ће бити видео-линком или ће бити непосредно саслушање у судници. Значи, ово ће бити судница 4, од 09:30 часова. Немамо више, завршили смо са овим сведоцима. Сутра немате зато што су ови сведоци данас саслушани, нисмо знали да.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је главни претрес завршен у 13:18 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

/

ВРЗЗ0836